

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Junij 1930.

Z Bogom in Marijo za narod!

22. letnik.

P. Evstahij, O.F.M.:

Junijske pesmi.

I.

Bodi pozdravljeno,
ljubljeno, slavljeno,
Božje Srce! —
Žarki se zlivajo,
Milost odkrivajo:
Božje Srce! —
Vekomaj ljubiš nas,
ljubezno snubiš nas,
Božje Srce! —

II.

Vere božanske
blažena luč! —
Vrata v nebesa
duši odklepa
milosti ključ . . .
Žarki lepote
Božjega Sonca! —
Srce presveto,
NAM razodeto,
siplje na nas . . .
Večnosti zarja
voljo prestvarja:
"Moje veselje
Božji Obraz!"

III.

Ona me vodi k Tebi, Gospod!

Iz studencev
božjih skrivnosti
duša mi pije . . .
Večne Modrosti
Sonce sije
Materi Cerkvi . . .
Ona me vodi
k Tebi, Gospod!

*

Srečo uživam
v Tebi, Gospod!
Iz studencev
tvojih sladkosti
duša mi pije,
ker sem poslušen
Materi Cerkvi . . .

IV.

Hvaljen, zahvaljen,
Kristus, moj Bog!
Z nežno svetlobo
Ti me ožarjaš,
tiho prestvarjaš
me za nebesa,
Kristus, moj Bog!

V.

Sveti Duh, o Duh Modrosti
in Mogočnosti vekov!
Sveti Duh, o Duh svetosti,
srečo Ti si Blagoslov!

Nekaterim materam v preudarek

P. Odilo Hajnšek, O.F.M.

O to pišem, prihaja ravno pomlad v deželo — čas setve. Vesela zaposlenost, skrivnostno brstenje na travnikih in vrtovih.

Pomlad hoče priti in se razliti z vso svojo lepoto tudi v mladih srcih. Čas prvega svetega obhajila je tukaj.

To je čas setve za celo človekovo življenje. Poznam matere, katerim je dan prvega sv. obhajila njihovih otrok le nekak zunanji praznik. Nova obleka, ovenčana hiša, mastna pojedina, z otrokom se bom postavila: na to meri vsaka misel materina tedne in mesece. Na dušo otrokovo mislijo mnoge matere tako malo. V tem preide pomlad otrokovega življenja. In vendar ni noben čas človeškega življenja tako pomenljiv, kakor čas prvega sv. obhajila.

Neki duhovnik mi je pripovedoval, da je prišla pred leti k njemu mati in mu je naročila, naj služi sveto mašo za njenega otroka. "Ali je otrok bolan?" "Ne," odgovori mati. "Kaj pa je torej?" vpraša duhovnik. "Moj otrok se pripravlja za prvo sv. obhajilo. Povedala sem otroku, da bom v ta namen naročila sv. mašo. Otrok naj ve, da je prvo sv. obhajilo za njega nekaj velikega in lepega. Zato grem tudi vsaki dan s svojim otrokom k presveti daritvi."

Ali verjamete, matere, da je bila ta mati iz dna materinskega srca prepričana: **čas prvega svetega obhajila je za otroka čas setve?**

Priprava otrokova za prvo sv. obhajilo je za otroka to, kar je majnik v naravi. Nikoli niso tla tako pripravljena, nikoli ni srce tako voljno. Zdaj je treba vsejati plemenito seme, zdaj je treba ruvati in puliti plevel. V tem času dela pri otroku migljaj na malega Zveličarja v jaslicah ali na "Moža bolečin" na križu, ali na ljubo Mater božjo, prave čudeže. "Otrok, stori to Jezusu na ljubo!" "Reci enkrat, kadar ti je težko: to naj bo za Jezusa." "Videl boš, otrok: vstajanje ti ba vsako jutro lažje in premagal se boš z veseljem!" Kako hvaležno sprejemajo otroci take materine nauke!

Mogočnejša in uspešnejša, kakor najlepši nauk pa je vedno materina osebnost. Zato pravi katoliški stariši smatrajo čas pred slovesnostjo prvega sv. obhajila za čas notranje zbranosti in posebne pazljivosti na sebe.

Hvala Bogu, mnogokrat lahko opazujemo: naši otroci so požrtvovalni, ako vidijo, da oče ni mehkuž-

než in če si zna predvsem mati naložiti kako žrtev in jo prenesti. **Tako lahko naredimo iz otroka junaka, samo pogum moramo imeti, da mu pokažemo z lastnim zgledom.** Mati, ki ji hodijo po glavi same veselice in ki z dušo in telesom visi na tej umazani zemlji, bo kaj takega težko naredila. Velike naloge nam stavi današnji čas. Kdor hoče vzbujati, voditi, reševati, pomagati, ta mora imeti veliko, požrtvovalno dušo in junaško srce. Tako se spodobi voditelju in vzgojitelju. Stariši pa, ki imajo v sebi čut žrtve, bodo kmalu v svojo veliko zadovoljstvo spoznali, kako veličastno raste plemenito seme, ki so ga vsejali na srčne otrokove gredice.

V semenu tiči posebna moč. — Na pokopališču v Hanoverju se nahaja čudoviiti grob, narejen iz velikih kamenitih plošč. Obdan je z močno železno ograjo. Mogočno grobno pokrivalo je s kamenitimi stopnjicami in z močnimi železnimi drogovi pritrjeno na grobna vrata. Na pokrivalu pa je pritrjena mramornata plošča z napisom: "Ta grob ne sme na veke nikdo odpreti." In vendar je bil grob odprt. Ne sicer po človeški roki, temveč po majhnem neznatnem semenu, ki je v teku časa zraslo v majhno stebelce, potem pa v mogočno drevo, katerega korenine so z neverjetno močjo odprle ječo groba in odrinile 3135 funtov težko kamenito pokrivalo.

Malo pomenljivo se nam zdi to ali ono, kar stori moč za otroka. Toda ob priliki se pokaže moč tega "malo pomenljivega" k dobremu ali slabemu, moč, ki odriva skale.

V neki naselbini je bila sv. birma. Ko je bila slovesnost v cerkvi končana, gre škof v spremstvu duhovnikov v župnišče in gredoč deli škofovski blagoslov. Otrokom pa, ki so stali ob poti, zaznamuje čela z znamenjem sv. križa. V strahu potegne neka mati svojega otroka ob stran: Moj otrok ne bo zaznamovan s svetim križem od škofa. Toda prepozno je bilo. Tudi njen otrok je prejel sveto znamenje. — Pretekli so meseci in nekega dne pride mati onega otroka h gospodu župniku rekoč: "Gospod župnik, pred leti sem odpadla od vere, zdaj bi želela pristopiti nazaj s svojimi otroci vred. Škofov križec mi ne gre iz glave. Odkar je škof zaznamoval mojega otroka s križem, nimam nobene mirne ure več."

Tukaj vidiš moč semena. Bog mu da življenje in rast. Uporabi priliko, spoštovana mati, in natrešaj mnogo plemenite setve v dušo svojega otroka.

Rev. J. Smoley.

ŠESTA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

TEDEN pred binkoštno nedeljo je priprava na praznik sv. Duha. V ta namen opravljamo devetdnevnic v čast sv. Duha. Zato nam čita današnja nedeljo cerkev evangelij o sv. Duha. Premišljajmo danes **delovanje sv. Duha v človeštvu pred prihodom Odrešenikovim.**

1. Sv. Duh je živo ohranjal takrat vero v bodočega Odrešenika. Človeštvo je zaslepljeno od strasti hodilo svojo lastno pot ter tavallo po besedah sv. Pavla v temi. Ene misli so se pa trdno držali: Enkrat bo napočila doba, ko bo prišel Odrešenik. To pričakovanje najdemo celo pri poganih. Kakor nam pripovedujejo o "zlati dobi", tako nam poročajo tudi o nebeškem Sinu, ki bo rešil človeštvo vsega zla. To upanje nahajamo jasneje izraženo pri Judih. Bili so od Boga razsvetljeni proroki, ki so jasneje in jasneje kazali podobo bodočega Odrešenika in govorili o njegovem življenju in njegovi smrti. To upanje starega sveta je bilo delo sv. Duha, ki je govoril po teh možeh.

2. Sv. Duh je izbral mater Odrešenikovo. Vedno bolj se je bližal čas, v katerem je moral priti Odrešenik. In tu vidimo očitno delovanje sv. Duha. Izbral si je čisto Devico, ki naj bi dala Odrešeniku človeško naravo. Obvaroval jo je od prvega trenutka vsakega madeža greha, obdaroval jo je z največjimi milostmi, sodeloval je s svojim obsenčenjem pri čudovitem delu učlovečenja.

Tako je bilo delovanje sv. Duha pred Odrešenikovim prihodom. Obračajmo se, posebno te dni, v vseh naših zadevah k sv. Duhu! Od njega prihaja vsaka milost in blagoslov.

BINKOŠTNI PRAZNIK.

Prišle so binkošti, praznik sv. Duha. O koliko se ima zahvaliti človeštvo delovanju sv. Duha! Pa se tako malo tega spominjamo. Od početka sveta pa do učlovečenja Sinu božjega je deloval v duši človeka. Posebno pa vidimo njegovo delovanje v prvih časih krščanske cerkve. Vprašajmo se danes: **Kaj je pač storil sv. Duh v začetku za sv. Cerkev?**

Sv. Duh je pred vsem pričal za ustanovitelja cerkve. Bilo je pri Jezusovem krstu v reki Jordan. ko se je prikazal sv. Duh v podobi goloba nad Odrešenikom, ko je bilo slišati glas iz neba (Mat. 4, 17): "To je moj ljubi Sin, nad katerim imam svoje dopajenje." Takrat je pričel Jezus svoje javno delo-

vanje, in z njim tudi delo odrešenja. To je spričevalo njegovega božanstva ob pričetku cerkve.

2. Sv. Duh je učinkoval s svojimi milostmi na prve ude sv. Cerkve. Kako neuki so bili apostoli! Niso mogli razumeti Jezusovega nauka. Sv. Duh jih je pa razsvetlil, da jim je postal Jezusov nauk jasen. Kako so bili nepopolni! Slabotni, boječi, brez poguma, podvrženi raznim slabostim in napakam! Sv. Duh pa je spremenil njihovo bojazen v pogum in neustrašnost, njihove slabosti v svetost.

3. Sv. Duh je sodeloval pri ustanovitvi prvih krščanskih občin. Edino le v tem sodelovanju moremo razumeti, zakaj so besede apostolov pri označevanju Jezusovega nauka padle na rodovitna tla, da se je potem krščanstvo tako naglo širilo in so čudeži spremljevali delovanje apostolov.

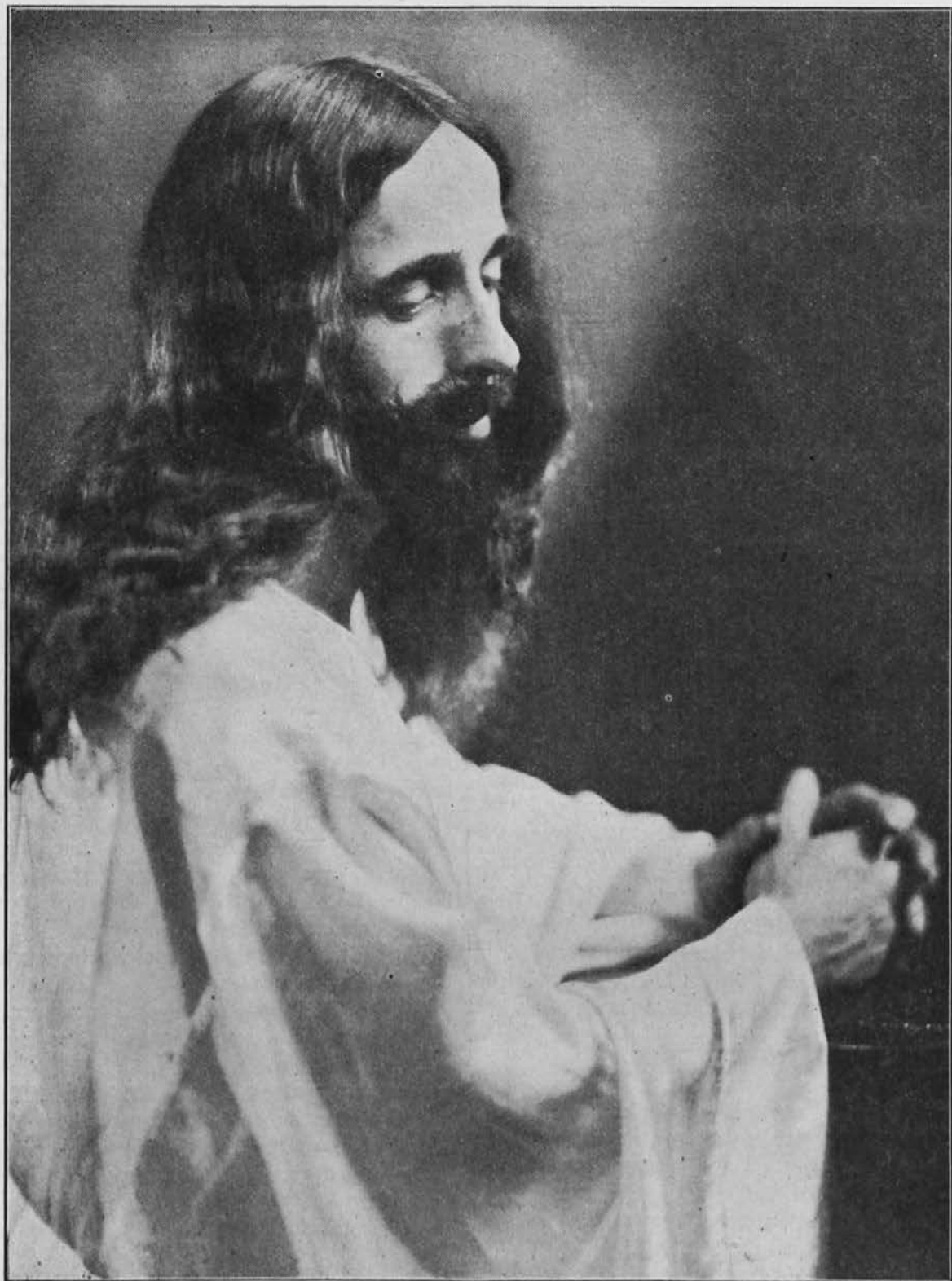
Tako je deloval sv. Duh ob začetku sv. Cerkve, jo krepčal in razsvetljeval. Ni li to opomin za nas, da danes in vedno prosimo: Illumina nunc pectora, razsvetluj naše mišljenje? O da bi, kakor pravi apostol Pavel (Rim. 8, 26), sv. Duh prišel naši slabosti v pomoč!

PRAZNIK SV. TROJICE.

Ko smo danes vstali, smo se po lepi krščanski navadi pokrižali z znamenjem sv. križa in rekli: V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. S tem smo izpovedali skrivnost današnjega praznika: En sam Bog je in ta je v treh osebah! To je temeljna resnica krščanstva, in obenem največja skrivnost. Vprašam: **Ni li težko to verjeti? Ne zahteva li Cerkev od nas preveč, da sprejmemo ta nauk?**

1. Kristjan lahko sprejme ta nauk. Kristjan veruje, da je sv. pismo božje delo, navdahnjeno od sv. Duha, da je v njem beseda božja, ki nas ne more goljufati. Sv. pismo pa govori na mnogih mestih o treh osebah v enem Bogu. Spominjam vas samo na Kristusov ukaz (Mat. 28, 20): "Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.

2. Razumen človek lahko sprejme ta nauk. V vidnem stvarstvu božjem vidimo jasne sledi, ki nam kažejo to skrivnost. Poglejmo n. pr. na svetovje, ki se nam kaže v tročlenstvu. Vidimo telesni svet, ki nas obdaja; verujemo pa tudi v svet duhov, ki je nad nami. To so angeli, ki nas spremljajo, varujejo, ki stojijo pred božjim prestolom in se klanjajo Bogu. Med obema svetovoma stoji človek, ki združuje v sebi nekaj od obeh svetov. — Glejmo zopet na čas! Vidimo ga v trojni obliki. Govorimo o preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. — Poglejmo človeka samega! Ustvarjen je po božji podobi. Nje-

S pasijonske igre v Clevelandu: Kristus — Mr. Louis Oblak.

gove duševne sile so trojne: mišljenje, hotenje in čutenje. Tako vidimo skoro povsod sledi troedinega Boga.

Držimo se te resnice! In ko se prekrizujemo zjutraj in zvečer, spominjajmo se skrivnosti presv. Trojice in vzdihnimo: Očetu, Sinu in sv. Duhu bodi čast in slava na veke!

DRUGA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

O veliki večerji govori današnji evangelij. Kdo ne misli tu na veliko večerjo, ki nam jo je pripravil Gospod v sv. obhajilu, h kateremu nas tako iskreno vabi? In kdo se odzove temu povabilu? Ni li mnogo kristjanov, ki se mu odtegujejo pod različnimi pretvezami? **Oglejmo si danes nekaj takih izgovorov!**

1. Mnogi pravijo: Nisem vreden, da bi pristopil pogosteje k mizi Gospodovi. Je sicer lepo, da spoznavamo in priznavamo, da nismo vredni. Saj smo vsi ubogi grešniki. Toda, kje pa stoji zapisano, da je sv. obhajilo plačilo za krepost in svetost? Ni li nauk sv. Cerkve, da je sv. obhajilo sredstvo, da homo boljši in bolj sveti? Sv. Bonaventura pravi: "Ne sprejmeš Gospoda, da bi ga ti posvetil, marveč da on posveti tebe."

2. Drugi pravijo (posebno možje): Večkratno obhajilo je za ženske, ne za može. Vprašam te: Ne potrebuje li mož ravno tako milosti, da ostane trden v svojem življenju? Vprašam dalje: Niso li bili možje prvi, ki jih je Gospod osrečil s sv. obhajilom? Kje so našli mučenci svojo moč v neznosnih mukah? Kje so našli svojo srčnost? Ni li bilo ravno sv. obhajilo, ki je krepčalo te može?

Pustimo take izgovore; pomislimo, da gre za naše večno zveličanje! Gospod je namreč rekel (Jan. 6, 51): "Kruh, ki vam ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta."

TRETJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Praznik sv. Petra in Pavla.)

Danes, na praznik prvakov apostolov, se spominjamo v svojih molitvah v prvi vrsti njega, ki kot naslednik Petrov vodi Cerkev Kristusovo, sv. očeta. S cerkvijo molimo: "Bog naj ga ohrani in reši iz rok njegovih sovražnikov!" Spominjajmo se danes posebno sv. Petra. **Krasen zgled nam je, kako moramo prinašati vredne sadove pokore.**

1. Prvi vreden sad njegove pokore je bil, da se je vedno spominjal svojega padca. Legenda nam pripoveduje, da je sv. Peter vedno, kadar je zapel petelin, mislil na svojo nezvestobo, da je vsak dan bridko objokoval, ker je zatajil svojega Gospoda. Vedno tekoče solze so urezale globoke brazde v njegov obraz. Zato tudi mi ne smemo biti lahkomišljeni radi naših grehov in reči: Saj je dovolj, da sem se jih izpovedal. Tudi mi moramo delati pokoro, nikoli ne smemo izbrisati iz našega srca pravega kesanja.

2. Drugi sad njegove pokore je bila njegova ponižnost. Evangelij nam pripoveduje, kako je bil spočetka Peter prevzet, ponosen. Zaupal je preveč vase in v svojo moč. Kakor hitro je pa spoznal svoj greh, je postal ponižen. Trikrat ga je Gospod vprašal, če ga ljubi, in ga tako opozoril na to, da ga je trikrat zatajil. Ponižno je rekel: "Gospod, ti vse veš, ti veš tudi, da te ljubim. (Jan. 21, 17.)" Ta ponižnost ga je spremljala do smrti, da se ni smatral vrednega, da bi bil križan na isti način, kakor njegov Gospod.

Ne pozabimo, da smo vsi grešniki. Delajmo pokoro, kakor jo je delal sv. Petar. Spominjajmo se vedno, kako zelo smo žalili Boga in se vadimo v krščanski ponižnosti.

M. Elizabeta, O.S.U.:

TEBE LJUBIM.

Marija, tebe ljubim
z največjim žarom srca;
od nekdanj si moje veselje,
si ljubljena moja gospa.
Vse misli ob tvojem prestolu
v lepoto tvojo strme,
vse nade trkajo smelo
na tvoje dobrotno srce.

Marija, tebe ljubim
z razkošjem cvetnih dobav,
z lepoto zasanjanih vrtov,
s prelestjo zvezdnih višav.
Iskreno te ljubim, Marija,
ko zarja venča nebo,
te ljubim z žarom poldanskim,
ko noč si zapira oko.

Marija, tebe ljubim,
posvečam duše ti žar,
tako kakor ti najčistejša
ni draga nobena mi stvar.
Gorela bo moja ljubezen
pred tabo Mati do dne,
ko v večnem raju vzplamtelo
pred tabo bo moje srce.

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

MINNETONKA je ostala sama in obup ji je razjedal srce. Zleknila se je pod breze in kovala divje načrte. Zoper voljo so ji zaškripali beli zobje, ko je pomislila, da se pričinja nova nevarnost za materin nos.

Razburkana notranjost se ji je za spoznanje pomirila, ko se je spomnila nedavnega dogodka. Bilo je pred dobrim pol letom, ko se je mudil na otoku indijanski mladenič iz michiganskih pragozdov. Prišel je bil, da opozori rojake Bobrovega otoka na nevarnost, ki jim preti od nepravilne ameriške vlade. Belo pleme izpodriva Indijance vsepovsod in jim odkupuje rodno zemljo. Vlada obeta bogato plačilo, danih obljub pa ne drži in vladni agenti nesramno odirajo rdeče.

Mladenič je sklical skupščino vseh otočanov in jim mnogo in lepo govoril. Pozorno so ga poslušali in mu burno pritrjevali. Končno je napeljal besedo na kanadske kupce in njihovo ognjeno vodo. Z živimi besedami je kazal na neumnost Indijancev, ki na eni strani stiskajo pesti zoper bele, na drugi strani se pa dajo zavajati od njih v najgotovejši samomor.

Ta del mladeničevega govora je razburil otočane. Preveč so že bili vdani Wingovi ognjeni vodi, da bi mogli brez nejevolje požreti tak ukor. Zagnali so hrup in govorniku vzeli besedo. Da ga ni rešil sam bolehn glavinar in ga povabil v svoj wigwam, bi bil težko odnesel zdrave pete. Na tihem in brez slovesa je moral izginiti z otoka.

Na onega mladeniča in na njegove lepe besede je mislila Minnetonka. O, da bi mogla ž njim od naselbine do naselbine in bi oba oznanjala rdečim rojakom sovraštvo belih obrazov in strupene ognjene vode!

Prišla ji je misel, da bi skrivaj izginila z otoka in šla iskat na michigansko celino velikodušnega rdečega brata. Misel za mislijo se ji je podila po glavi, ena bolj drzna od druge. Odločilnega sklepa ni bilo.

Tako so minevale ure. Tam od wigwamov se je od časa do časa oglašal silen hrup in opozarjal mladenko, da je popivanje zopet v polnem teku. Vztrepetavala je in lepi obraz se ji je pačil v krčevitih tresljajih.

Nenadoma se je dvignila in odločne kretnje so kazale, da je iskani sklep dozorel v njej. Splazila se je kot lisica po skrivnih sledovih do koč, stopila

nezapažena v wigwam ter snela lok in ostro puščico z obešala. Po dolgem ovinku se je spet splazila na svoje navadno oprezovališče za grmom.

Materin nos je bil cilj vseh njenih misli. Če bo ostal nedotaknjen, se hoče spet umiriti, če bo izgubljen, bosta lok in puščica storila svojo dolžnost.

Naravnala je oboje skozi majhno jasnino v grmu in pomerila na skupino žensk, ki so pravkar pričele boj. Pijača jim je že stopila v glavo in pamet je hlapela iz nje. Segale so druga drugi v lasje in se ruvale kot divje mačke. Praskale so se z nohti in se bile s pestmi.

Minnetonkina mati je bila med njimi. Deklica je videla, kako preži druga podglavarica nanjo in jo izziva kot satan. Krepko se brani prva podglavarica in seka z nohti in zobmi okoli sebe kot risa. Nenadoma ji prileti kupica z žganjem v oko.

Zarjove kot bivol v preriji in se vrže nad ženske. Nastal je tak metež, da ni bilo ločiti telesa od telesa, le klopčič v razcefrane cunje povitih človeških udov se je motovilil po zemlji. Človeškega glasu ni bilo iz njega, le živinsko hropenje in grgranje se je davilo do grma.

Mladenki so se nabreknile žile po vseh udih in roka ji je krčevito napenjala lok. Hotela je spustiti puščico, toda cilja si v klopčiču ni mogla izbrati. Prežala je dalje in si mirila razburkano kri.

Končno se strga kos od klopčiča podivjanih človeških teles in se zakotali po tleh. Druga podglavarica je bila in se režala kot čarovnica iz pekla. Minnetonka je iskala z očmi svojo mater in ni takoj zapazila, da tiči med zobmi druge podglavarice krvavi nos njene matere . . .

Za hip se je klopčič razpustil in Minnetonkina mati se je nagnila iz njega. Planila je na kolena in iskala z očmi svojo nasprotnico. Takrat je dekletu za grmom oledenela kri v žilah. Videla je pred seboj z divjo bolečino v srcu, pred čemer je toliko trepetala. Obraz njene matere je zarežal vanjo, naglusno okrvavljen in brez nosu.

Naravnala je puščico na žensko z maternim nosom med zobmi in izstrelila. V tistem hipu je Minnetonkina mati planila na nasprotnico in se zagrizla v njen obraz. Minnetonkina strelica je priletela in se je zajedla globoko v goli vrat prve podglavarice, dekletove matere. Krepka Indijanka je omahnila v travo in košati grm se je zavil v črno temo pred Minnetonkinimi očmi.

DRUGO POGLAVJE.

Iztreznjenje.

Strašen krik groze se je razlegel iz gruče pijanih žensk. Sledil je takoj še eden, ojačen po dveh ali treh drugih grlih, tretji se je dvignil kakor na povelje iz vseh grl obenem. Pijanke so se zgrnile okoli umirajoče podglavarice in stoje, kleče in slone na komolcih motno strmele vanjo. V prvem hipu se niso zavedele, kaj se godi, le strašna groza jih je obšla in jih nekoliko iztreznila. Izbuljene oči so se jim topo upirale v na tleh zleknjeno žensko, ki ji je telo sunkoma podrhtevalo v smrtnih krčih.

Krik groze je mahoma privabil cel kolobar moških in žensk. Večina je bila že zopet dobro pijana in kričanja je bilo dovolj na vseh plateh. Toda ti kriki, ki so se pravkar dvignili iz one gruče, so bili vse drugačni in so oznanjali posebno strahoto. Obcutljiva indijanska ušesa so jih precej spoznala za nenavadno pomenljive in brž je vse drlo skupaj. Prerivali so se drug skozi drugega in se iztegovali preko kolobarja, da bi bolje videli.

“Wayka, Wayka, podglavarjeva žena!”

“Uff, uff, uff!”

“Wayka, Wayka, Minnetonkina mati!”

“Kaj se je zgodilo? Kdo je to storil?”

“Uff, uff, uff!”

V odgovor je brizgnil curek krvi iz globoke rane, iz katere je umirajoča Wayka sama izpulila ostro puščico.

Dva, trije so bili pod vtisom strašnega prizora že dodobra iztreznjeni. Planili so k Wayki na tla, jo nalahno dvignili in ji skušali ustaviti brizgajočo kri. Wayka je pa le še enkrat vztrepetala in njeno truplo je ostalo v njihovih rokah brez duše.

“Je že odšla v večna lovišča.”

Spustili so jo nazaj na tla in se nemo zazrli vanjo. Čisto pred njo je stal podglavar Orlovski Kljun, njen mož.

Tudi on se ni mogel takoj vživeti v položaj, četudi bi se kot prvi podglavar niti za hip ne smel zmešati. Zavoljo bolehnosti glavarja Minnowa si je namreč že dolgo prilastoval vso oblast nad naselbino in se bahal, da po bistrosti duha in po svojem pogumu prav nič ne zaostaja za staroslavniimi glavarji preteklih stoletij. Obstal je kakor okovan in napenjal oči, da bi se prepričal, če vidi prav ali ne. Sicer ni bil pijan, ker to pri njem ni bilo tako hitro, toda mrtva Indijanka pred njim je bila njegova žena! Vendar ni ostal dolgo tako. Ošvignil je navzoče z ostrim pogledom, pokazal v grmovje tam zadaj in se zadril:

“Tam mora biti strelec. Za njim!”

Hipoma je presodil, odkod je morala priti strelica. Sam se je pognal v dir, preskočil prvi nizki

grm in še enega za njim, potem se je sklonil skoraj do tal in s krepkim zamahom rok razdelil visokorasel grm na dvoje. Več mož in fantov je udrlo v isto smer ter so na levo in desno prodirali do jezerskega obrežja.

Podglavar je sodil, da je prišel sovražnik od zunaj. Domač človek ni mogel biti. Domačin domačina pač v pijanosti pobije na tla, ga rani z nožem, poseka s sekuro, toda z lokom in sulico pijanec ne napada. Tedaj je moral biti od zunaj in se je prišel maščevati na račun kakega starega sovraštva. Izrazil je njihovo slavlje, da se je priplazil dovolj blizu v času, ko nihče ni mislil na nevarnost. Sedaj bo gotovo skušal prav tako naglo zbežati preko jezerske gladine.

Zato je podglavar drvel naravnost proti obrežju. Da bi se bil sovražnik skušal skriti na otoku, se mu je zdelo tako neverjetno, da se njegova misel še ustavila ni pri tej možnosti.

Izvili so se iz gošče in v hipu preiskali vodno gladino. Kakor daleč so nesle oči, ni bilo videti najmanjšega sledu za živim bitjem . . .

Minnetonka je v prvem hipu po groznem dejanju skoraj omedlela. Strašno se je dvignilo v njej ob pogledu na puščico, zapičeno v vrat njene matere in jeknila je v smrtnem strahu za grmom. Toda nihče ni slišal njenega krika, v istem hipu ji je pa kri zledenela po žilah. Takoj nato so jo oživili silni kriki, prihajajoči od gruče. V silni zbežanosti ji je zdrav naravni nagon narekoval nujno naročilo:

“Reši samo sebe!”

Z enim samim spretnim gibom je zamotala lok pod nakopičeno in s preperelim listjem pomešano suhljad sredi grma ter se spustila v dir proti gruči. Bila je nekako sredi pota, ko je srečala očeta in druge preganjavce namišljenega sovražnika v goščavi ali dalje tam na sinji jezerski gladini. Nihče ni imel najmanjšega suma ob srečanju z Minnetonko, saj je bilo povsem naravno, da hiti na kraj nesreče, kamor se je jadrno zbirala vsa indijanska srenja. — Morda je ta ali oni začutil v sebi sunek pomilovanja nad lepim dekletom, ki je pravkar postala sirota. Toda pomuditi se pri takih in podobnih občutkih ni bilo časa.

Minnetonka se je vrgla na mrtvo mater in se popolnoma prepustila neskončni žalosti. S čelom je bila ob trda tla in si pulila bujne lase, črne kot vranje perje. Njen plač ni bil kot ga joka človek, temveč kot ga tuli v prerijo do smrti ranjena zver.

V tistem spoštovanju so stale ženske okrog. Presunljivo tulenje mlade deklice jim je bilo nekaj nenavadnega, saj indijanska narava ne sili k tako neugnanemu tugovanju. Pač niso slutile, kaj se godi v notranjosti dvakrat nesrečne Minnetonke . . .

V smeri proti vasi je bil krog gledalk in gledalcev okoli mrtve podglavarice nekako raztegnjen ali

napuščen. Tam se je spustil na kos drevesnega debla bolehní glavar Minnow, ki z avoljo slabosti v nogah ni mogel dolgo stati. Več stračkov se je zbralo okoli njega in so z globokim molkom opazovali divjo Minnetonkino žalost. Težko bi bilo ugibati, kakšne misli so se jim podile po mnogo preizkušeni glava.

Nenadoma se je vvpela Minnetonka in kot maševalna boginja dvignila roki proti sinjemu nebu.

“Proklet bodi Wing, dvakrat prokleta njegova ognjena voda! Veliki Duh, maščuj se nad zapeljivo belo kožo!”

Spet se je sklonila na zemljo in obstala napol mrtva ob mrtvi materi.

Sovražno so se ozrle oči vseh na Wingovo stran. Nepričakovan dekletov vzklik jih je prešinił z novim občutjem in kakor električna iskra jih je navdal odpor zoper Winga. Pesti so se jim dvigale same od sebe in preteče kazale na tujca. Toda, ker so možje in mladei iskali sovražnika drugod, se nihče ni odtrgal od gruče, da bi dal znamenje za naval na Winga.

Kanadski kožuhar je ves čas obdržal hladno kri in prisotnost duha. Ko je videl, kaj se je zgodilo, si sicer ni mogel raztolmačiti nenavadnega dogodka, toda vedel je, da je za sedaj njegova naloga na otoku končana. Razburljiva smrt tako odlične Indijanke ne bo šla mimo teh ljudi brez velikih posledic. Zato njemu ne kaže drugega ko izmazati se z otoka čim preje.

Hladnokrvno je pričel pospravljati svoje reči in kupljene kože povezovati v tovor. Kljub temu je bistro opazoval prizor ob mrtvi Wayki in dobro je slišal Minnetonkine vzklike. Ko je opazil trde pesti preteče obrnjene vase, je kakor mimogrede segel po lepi dvocevki in si je dal opraviti ž njo.

Bolehní glavar Minnow se je zavedel napetega položaja. Dvignil se je v njem glavarški duh, ki je moral zlasti v odsotnosti Orlovskega Kljuna in ostalih dveh podglavarjev priti do nove veljave. Vstal je z drevesnega debla in dal znamenje za posluš. V prirojenem spoštovanju do glavarja so se vseh oči obrnile vanj.

“Mirujte in molčite, dokler se ne vrnejo možje!”

Mignil je starčkom in jim pokazal, naj mu slede. Oprl se je nalahno na najbližjega in v hitrih korakih so odšli med kočje tako daleč, da bi Wing ne mogel ujeti besede.

Minnowu se je zdela prilika ugodna, da pred zborom vaških starešin zopet enkrat izreče veljavno besedo. Po tem, kar se je pravkar zgodilo, utegne njegova misel najti umevanje pri njih, zlasti ker mu ne bo takoj ugovarjal preoblastni prvi podglavar, ošabni Orlovski Kljun.

Zbral je možje v polkrog in jim govoril:

“Stara je moja glava in slabotne so moje noge. Ne bo dolgo, ko mi bodo popolnoma odrekle in šel bom za svojimi predniki, odkoder ni vrnitve. S težkim srcem bom šel, ker vsak dan bolj uvidevam, da naš rod zapušča pota junaških prednikov. Same sebe morimo in lastnim otrokom kopljemo grob. Možje veljaki, kako dolgo bo še smel bledoličnik Wing dovažati po mili volji ognjeno vodo na Bobrov otok?”

Utihnil je in prežal na vtis, ki so ga njegove besede naredile na prisotne možje.

Glavar Minnow je bil resen mož. Bil je zmožen lastne sodbe in se ni dal voditi trenutnemu razpoloženju množice. Kri častitljivih nekdanjih glavarjev se je pretakala po njegovih žilah in v tej krvi je tičal indijanski plemenski ponos. Tisočletna svoboda rdečega naroda mu je plavala pred očmi in prav bridka bolečina mu je kljuvala v duši, ko je videl, kako se umikajo časi svobode in neodvisnosti, kako bledoličnik od vzhoda, od juga in od severa bolj in bolj izpodriva rdeče pleme in mu krade vse, kar je kedaj bilo njegovo. Kolikokrat si je že v tistem razmišljanjem duha naslikal veličastna dela in junaške čine, kakršnih še ni videlo sonce, ki vidi zemlje za tisoč Bobrovih otokov vsak dan. O, kaj bi vse hotel storiti! Toda že dolgo mu odpovedujejo celo lastne noge, kaj šele njegovi podložniki, indijanski rojaki!

Pred mnogo leti je bilo. Šli so na lov tja v michiganske gozdove in so naleteli na bele lovce. Prišli so si navskriž in Minnowu je zavrela kri. Junaški je bil boj in Minnow se ni nikoli sramoval spomina nanj. Toda kroglja iz puške belih mu je predrla obe nogi in jima razvezala kite. Nikoli več si ni opomogel, ostal je za vedno hrom. Od časa do časa se je bolje počutil, pa ga je zopet za daljšo dobo pograbilo in mu skoraj onemogočilo hojo.

Z zdravjem je zgubil tudi vpliv, čeravno je še ostal poglavar. Imel je sina, junaškega in zastavnega korenjaka, toda nekoč mu je izginil na nepojasnjen način. Upal je bil, da bo sin prevzel namesto njega glavarstvo in njegove plemenske ideale, toda zastonj je čakal, da se vrne. Tekla so leta in jih je bilo že kot kamenčkov na ovratnicah indijanskih deklet, po sinu pa ne duha ne sluha. Tako je Minnow živel vedno bolj zase in krvavel v srcu nad uničenimi ideali. Toda čeravno bolan, je dočakal visoko starost, ki je doma le pri indijanskih rodovih.

Med tem je pa rasla moč Orlovskega Kljuna, ki je bil vse drugačnega mišljenja. Bilo mu je le za osebno veljavo in nikoli ni imel smisla za ideale, ki so tolikokrat dvigali prsi plemenitemu Minnowu. Toda vpliv med rojaki si je znal pridobivati, če tudi ne vedno na poseben čeden način. Poleg tega je

S pasijonske igre v Clevelandu: Marija — Miss Mary Smerdel.

imel tudi več sinov in najstarejši je vzbujal mnogo nade, da bi mogel biti nekoč prav pripraven glavar.

Nekaj let sem je Minnow zlasti trpel na tihem zavoljo Winga in strašne ognjene vode. Saj je vedel, kaj oboje pomeni za njegove rojake. Toda nič ni pomagalo svarjenje, nič koristilo poučevanje. Orlovski Kljun je znal ljudi držati v omotici in jim podžigati strast do ognjene vode.

Minnetonkina rotitev Velikega Duha je Minnowu nanovo razgibala dušo. Malo da ni sam razpel rok proti nebu in bruhal še hujšo rotitev iz sebe. Hotelo se mu je planiti na Winga in ga utopiti v njegovem lastnem žganju. Toda bil je mož trezne sodbe in se je odločil za drugo pot, čeprav bi v trenutnem navalu strasti njegovi Indijanci potrebovali le miglje, pa bi planili nad Winga kot divje zveri.

Ko je Minnow dogovoril pred zborom, so se oči vseh prisotnih uprle v tla. Kakor da hočejo na trdi zemlji brati, kaj naj rečejo v odgovor glavarju. On je pa molčal in z očmi iskal odgovora zdaj na enem, zdaj na drugem obličju.

Spregovoril je starec, ki je ljubil ognjeno vodo:

"Glavar, čemu nam zopet o tem govoriš? To pesem si pel že pogosto in jo poješ spet danes. Toda kaj ima Wing in kaj ima naša pijača opraviti z umorom podglavarice? Minnetonka je rotila Velikega Duha za maščevanje in njena rotitev ti je zopet spridila pamet. Tudi drugim jo je zmešala, da so dvigali pesti zoper Winga. Toda deklet je ob pamet od silne bolečine in ne ve, kaj kriči proti nebu. Mi smo pa možje zdravih glav in nesprijetnih možganov, ne blebetajmo praznih besed!"

Oblastno je govoril možakar, vendar besede niso našle mnogo odmeva. Ko so zopet molče zrli v tla, se je ponovno dvignila Minnetonka in kakor v zamaknjenosti kriknila:

"Prokleta ognjena voda, stokrat prokleta!"

Tedaj so se iz goščave vračali možje in mladeniči, ki so zastonj iskali sovražnika rodu in moriveca nesrečne Wayke. Z naglico vetra so preiskali sumljivo okolico, toda niso našli svežega sledu prav do jezerske gladine. Uvideli so, da bo Waykin umor ostal nerešljiva uganka in so se neradi vrnili k ostalim.

Orlovski Kljun kljub nesreči, ki je v prvi vrsti njega zadevala, ni hotel izpustiti vodilne vloge iz rok. S pozornim pogledom vsenaokrog je mahoma presodil položaj. Videl je Winga in njegovo početje, obšnil gručo ob mrtvi ženi z bistrim očesom in je takoj pogrešil može. Brž se je dvignila v njem zla slutnja:

"Minnow hoče izrabiti lepo priložnost . . ."

Mignil je sinovom, naj stražijo Winga. Odločil je nekaj mož, da odnesejo mrtvo ženo pred koče. Z ostalimi se je napotil na zborovanje Minnowa in ostalih veljakov.

"Kaj je na srcu glavarja in drugih naših velmož?"

Glavar je videl, da je že zamudil veliko, vendar mu je tako plalo bridko občutje po žilah, da si je rekel:

"Zdaj ali nikoli!"

Dvignil je stare, toda še bistre oči v podglavarja in je govoril s krepkim poudarkom:

"Junaški podglavar Orlovski Kljun in ostali junaki, čujte besede glavarja Minnowa! Naj bodo odprte vaše oči in naj vidijo gnusobo razdejanja, ki se je vgnezdilo v vrste rdečih rodov. Rdeče lice je nekdanje gospodovalo od morja do morja in vsa višča so bila naša. Ponosno so se naši slavni predniki izprehajali po silnih planjavah ter delili pravico med sabo. Toda, rojaki, kam je šla naša slava, kam je izginila naša svoboda? Belo lice nam reži v oko od vseh krajev naše zemlje, bela roka nam preliwa srčno kri. Bela zalega se je vgnezdila med nas in zastruplja naše zdravje in izpodjeda mozeg v kosteh rdečega rodu. Mi pa pijemo ognjeno vodo in z vsako kapljico vsrkavamo grozno smrt zase in za svoje potomce . . ."

"Prokleta ognjena voda, stokrat in stokrat prokleta!"

Kakor v potrdilo glavarjevih besed je zopet jeknil krik blazno trpeče Minnetonke.

Glavar je dvignil roko, da izreče zadnjo, najbolj tehtno besedo. Mnogi krepki možje so se zdrznili ob dekletovem vzkliku.

Toda Orlovski Kljun je ohranil budno prisotnost duha. Njegova veljava je bila na kocki!

"Ni časa za tožbe in babje marnje, mogočni glavar! Drugič te hočemo čuti, sedaj nam je treba na delo!"

Krepko je odmeval njegov glas. Mignil je možem in zapustili so prostor zborovanja. Odvedel jih je k Wingu in dajal rezka povelja. Wing se ni bal Orlovskega Kljuna in se ni pripravil na obrambo. In kaj je tudi mogel zoper tako premoč?

V nekaj trenutkih je bil Wing v spremstvu mož na potu do svoje ladjice. Prazen sodček so nesh žnjim in samo en tovor povezanih kož. Polni sodček in dva tovara so na očetovo povelje sinovi odnesli v podglavarjev wigwam. Potem se je Orlovski Kljun obrnil do gruče ob mrtvi ženi.

Sodil je, da je napravil izvrstno potezo in utrdil svojo veljavo. V naglo izpremenjenem položaju bi se res utegnila splošna jeza obrniti zoper Winga. Zato ga je hitro odpravil in celo oropal pred očmi cele srenje. Upal je, da bo to silno dvignilo njegov poveljniški ugled.

In vendar se je bridko uštel. Zamerili so mu, da je dal odnesti kože v svoj lastni wigwam. Gnusil se jim je njegov pohlep po ognjeni vodi, ki jo je dal spraviti zase, čeprav mu je žena pravkar tako ne-

srečno odšla na večna lovišča. Pritajeno godrnjanje je šlo od ust do ust skozi vrste in marsikatero rdeče srce se je v zdravem nagonu začelo oklepati Minnowa in njegovih besed . . .

Minnow ni bil slep za presojo položaja in veselo si je dejal, da je ura za njegove načrte prišla. Od tega trenutka je rasel razdor med Minnowom in Orlovskim Kljunom. Nikdar več se ni ublažilo med njima do skrajnosti napeto razmerje.

* * *

Pogrebne slovesnosti z mnogimi po čarovnijah dišečimi ceremonijami so se vršile tri dni. Ker ni bilo pijače na otoku in ker je čudni dogodek močno pretresel vso srenjo, se je vse vršilo v znamenju treznega dela. Glavar in prvi podglavar sta snovala vsak svoje načrte in se pripravljala na medsebojni boj, ki je imel neugnano izbruhniti po končanih dneh žalovanja.

Minnetonka se je izjokala in izblaznela prvi dan do večera. Od tedaj dalje je navidezno topo in s tiho resignacijo nosila bridko usodo in se zbrano udeleževala pogrebnih obredov. V notranjosti ji je pa dalje kluvalo in vest je kričala, da je komaj dušila njen glas.

“Morilka lastne matere . . .!”

Že je bila na tem, da se sama izda in javno izpove strašni zločin. Toda skušala je trezno presoditi vsako okolnost in zazdelo se ji je, da ni kriva. Včasih je jasno spoznala, da je ona z materjo vred le žrtev ognjene vode. Videla je, da le odtod žuga sovražnik, in skoraj z glavarsko hitrostjo je snovala načrte za obrambo. Čula je godrnjanje na ustnicah mnogih in je razumela, da se Minnowu vrača veljava. V tem preobratu je videla zarjo lepših dni za svoj nesrečni, kruto zapeljani rod.

Spet in spet se je spomnila onega večera pred leti, ko je Minnow rešil idealnega mladeniča iz michiganskih gozdov pred nejevoljo soseske v svoj wigwam. Vedela je, da je njen lastni oče zakrivil upor zoper njegove besede. Takrat je Minnow še več veljal kot v teh letih pred opisovanim dogodkom. Michiganski gost je bil na varnem pod njegovo obrambo.

Orlovski Kljun je bil besen takrat. Ker ni mogel drugače izslediti pomenkov med Minnowom in njegovim gostom, je poslal Minnetonko v glavarjev wigwam. To ni bilo nič nenavadnega, zato ni moglo buditi suma. Minnetonka je bila takrat še otrok. Pogosto je zahajala v glavarjevo kočjo, mu stregla v boleznih in mu z otroško preprostimi blebetanjem krajšala dolge, pogosto samotne ure. Minnow jo je imel rad kot lastno hčerko. Orlovski Kljun se ni dosti brigal za deklet. Vse njegove nade so slonele na sinovih, zato je njim posvečal vso svojo očetovsko skrb. Vedel je, da je Minnetonka več pri glavarjevih kot doma, pa ni videl nič napačnega

v tem. Tisti večer mu je pa ta okolnost prav prišla in po otroku je hotel zvedeti, kaj se bo govorilo v glavarjevi koči.

Minnetonka je bila že takrat čudno bistrega duha. Zato je z veseljem ubogala očeta in brez gbotavljanja odšla v glavarjev wigwam. Silno ji je prijala misel, da se utegne odpreti pred njo pogled v nekak nov svet, čaroben in poln mikavnih skrivnosti. Saj je že sam prihod mladega tujca z one strani prostranega morja in njegova ognjevita beseda o dotlej nepoznanih idealih vzbudila v njej najsilnejšo pozornost.

Odšla je torej in se kot po navadi neprisiljeno udomačila pri bolehnem glavarju. Ne Minnow, ne njegov tuji gost, ne redki krožek glavarjevih zaupnikov, nihče ni pripisoval kakega pomena Minnetonkini navzočnosti. Samo ona sama in njen oče, Orlovski Kljun . . .

Minnow in njegov mladi gost sta govorila mnogo, zelo mnogo. Kakor da se jima na stežaj odpirata duši, trpeči in v mukah raztepeni, tako so jima lile besede iz ust. Do polnoči sta govorila in čez. Pa bi še ne bila pri kraju, da ni bilo treba misliti na varen gostov odhod. Pristrčno se je Minnow poslovil od gosta in mu želel vse dobro od Velikega Duha. Iskreno ga je prosil, naj oprostí zaslepljenim otočanom in pazi na pripravnejšo priliko za povratek in lepše uspehe od današnjih.

Minnetonka je tisti večer v teku kratkih uric zrasla iz otroka v deklet. Ves večer ni odmaknila velikih oči od Minnowa in njegovega gosta. Za nove vtise tako dovzetna duša se ji je odpirala na stežaj in skozi široko odprta vrata je spravljal dragocene misli, kot spravlja kmet dozorelo zrnje v dobro pripravljene žitnice. Nikoli prej ni slišala tako vznešenih besed o starodavni slavi rdečih rodov, o svobodoljubnih prednikih, o junaških činih indijanskih glavarjev, o Velikem Duhu in njegovo vlado nad svetom, o svetlih vzorih rdečega plemena, ki mu je toliko zemlje prisodil dobrotni Veliki Duh. Njene mlade prsi so se vzbočile v silnem zanosu in iz vseh žil krepkega telesa je udarila kri v burno valujoče srce. Zahrepenela je, da bi svoje mlado dekliško zdravje mogla posoditi junaškemu glavarju, ki je nosil tako veliko dušo v ohromelem telesu. Sama bi hotela biti mož, da bi izkopala pozabljeno slavo rdečih rodov iz globine zemlje in jo v silnem poletu ponesla skozi tisoč gozdov od morja do morja.

Srce ji je skoraj obstalo, ko so v globoki tugi kot uničujoča kladiva padale besede o propadanju rdečega plemena, o zvižajah beloličnikov, o zanikrnosti sedanjih indijanskih vodnikov, o uničujočih strupenih silah ognjene vode . . . Neugnana bolečina ji je stisnila prsi, ko je videla, kako so se v silni tugi spačile častitljive poteze na obličju starega glavar-

ja. Nepopisen stud se ji je za vselej vsesal v dušo nad nesrečno ognjeno vodo.

Tako je Minnetonka dozorevala v glavarjevi koči oni spomina vredni večer. Kolikokrat ga je pozneje še preživela v duhu vse do najtanjših podrobnosti!

Orlovski Kljun pa ni uspel v svojem pričakovanju. Nič jasnega ni mogel izvleči iz deklice, pa naj je še tako spraševal. Z grdo besedo jo je porinil od sebe in ji zalučal v obraz, da se sramuje biti njen oče. Mislil je bil, da je njegova Minnetonka bistroumen otrok, pa je moral spoznati, da je zabita njena dekliška pamet.

Minnetonka je ohranila zaklenjeno svoje srce, ker Orlovski Kljun ni bil zmožen plemenitega mišljenja . . .

Tiste dni med pogrebnimi obredi je spet živel pred dekletovim duhom veličastni večer. Kot hladilni balzam so delovali spomini nanj na njeno razboljeno dušo. Morda, morda dozorevajo časi, morda, morda se dvigne Minnow iz nemoči in mu močna duša ozdravi ohromelo telo . . . Minnetonkina vest se je umirjala in duša ji je kipela idealom naproti.

* * *

Po končanih slovesnostih sta Minnow in Orlovski Kljun zbirala vsak svoj krog. Res se je zdelo, da se je pomladil stari glavar in da mu novo navdušenje vliva novega zdravja. Krepko je nastopal pred narodom in ognjevitō govoril o novi dobi indijanske slave. Grmel je zoper tujce in njihovo pohlepje po indijanski svobodi, krepko obsojal početje zapeljanih rojakov ob sodčih ognjene vode. Z začudenjem so se ozirali vanj njegovi ljudje in krepke besede so pronicujoče prodirale v njihova srca.

Orlovski Kljun je ostal stari zakrknjenec. Nejevolja naroda mu ni ostala prikrita. Da si zopet pridobi naklonjenost, je sklical može na posvetovanje in je postavil mednje samolastno prisvojeni sodček kanadske pijače. Nič rad ga ni žrtvoval tolikim žejnim grlom, toda toliko le še ni bil vdan pijači, da bi pozabil na svojo željo po oblasti.

Pili so in kovali načrte. Z nejevoljo je opazil Orlovski Kljun, da se jih skoraj polovica ni odzvala povabilu in so se smukali vedno pogosteje okoli glavarjeve kočice. Zato je pa skušal toliko bolj nase vezati vsaj tiste, ki so se še izkazali za njegove zveste pristaše. Slikal jim je onemoglo jezo glavarja Minnowa nad izgubo glavarških pravic in smešil

pred njimi njegovo navdušenje za slavno zgodovino rdečega plemena, češ, da je to solzavo čuvstvovanje preperelega starca, ki dobiva od leta do leta bolj babji značaj. Nalahno je namignil, da bi hotel tudi formalno odstaviti Minnowa in z njihovo pomočjo prenesti glavarstvo znamenje na svoj wigwam. Obetal jim je za tiste dni velikansko slovesnost, kakršne še ni videl Bobrov otok, in se je rotil pred njimi, da bodo takrat pili ognjeno vodo iz jezera, ne le iz sodov.

Pili so in se drli vse vprek in obetali Orlovskemu Kljunu neminljivo zvestobo.

Med tem se je Minnetonka ukradla v glavarjevo kočico. Imela sta dolg pogovor, globok in resnoben. Minnow je mislil, da se je vrnil oni častitljivi večer, ko je bil pod njegovo streho gost iz michiganskih pragozdov in je strmel nad nepričakovanim odkritjem: Minnetonka je znala skoraj vsako takrat izgovorjeno misel skoraj dobesedno na pamet! Vedel je, da je Minnetonka plemenito dekle, toda tako globoko v dušo ji dotlej nikoli ni mogel prodreti.

Častitljivi starček se je radoval kot bi se mogel veseliti le še povratka izgubljenega sina. Sklical je svoje pristaše in jim dolgo govoril na duše. Minnetonka je posegala s krepko besedo vmes. Res ni bila navada, da bi se ženska udeleževala posvetov mož, toda njena izredna razboritost in popularnost zadnjih dni ji je dajala posebne predprave. Zlasti pa še okolnost, da je bila Minnetonka hči tistega, ki je kot glavarjev nasprotnik čisto v drugem smislu navduševal svoje zveste.

Ko je Minnetonka v nepopisnem zanosu slikala visoke ideale mladeniča iz michiganskih gozdov, je Minnowu žarelo z gubami posejano obličje. V obeh je dozorel istočasno sklep: Sedaj je čas, da ga zopet dobimo na otok! Minnow je star in bolehen, Minnetonka je mlada in zdrava, toda kje je še čas, da bi dekliško junaštvo kaj pomenilo pri rdečem plemenu?

Z očmi sta se že bila dogovorila, preden je padla beseda. Zbor navzočih je predlog sprejel.

Minnow se je dobro spominjal, kako mu je tuji gost opisal svoje bivališče in pot do tja. Dva najbolj vdana moža so odbrali, da ga pojmeta iskat in povabiti na otok.

Obljubili so si strogo molčečnost o vsem in se mirno razšli.

Minnetonka je gledala rožnato zarjo na mlademu nebu in s hrepenečim srcem čakala sonca.

(Dalje prih.)

NOVO VPRAŠANJE ZA ČITATELJE: KATERI CERKVENI PRAZNIK VAM JE NAJBOLJ PRI SRCU? ODGOVORITE DO 15. AVGUSTA.

Kulturni obzornik.

FILM IN KATOLIČANI.

S. S.

(Konec.)

Tudi Beatrice Cenci je v zgodovini očetomirilka, dočim jo film slika kot mučenico papeštva. — Maria Stuart je bila obglavljena kot žrtev svoje vdanosti do kat. vere in pa, ker je upravičeno in postavno vztrajala na pravicah do angl. prestola. Film pa je iz te junakinje napravil propalo žensko, ki privoli v umor lastnega soproga, se obesi na vrat vsakemu moškemu in končno skuša spraviti 17letnega mladeniča s sabo v smrt na morišču. — Ti zgledi dovolj pojasnujejo dejstvo, da so sovražniki krščanstva trajno na delu, da se poslužujejo tudi filma, da slikajo razne zgodovinske pojave v napačni luci samo z namenom, da vržejo senco na katoliško Cerkev.

Omenil bi še socialni film, ki se goji največ v Rusiji. Rusija ima lastno filmsko kulturo; to je država, v katero je ameriški film jako malo prodr. Skoro vsak ruski film ima socialno tendenco. Plemeniti ljudje so samo razni prekacuhi in prevratneži, dočim je vse drugo gnilo. Napačne višjih stanov strašno pretiravajo. Nikolaja I., ki ga je ljudstvo ohranilo v zelo dobrem spominu, slika film kot okrutnega tirana. V Eisensteinovem filmu "Štrajk" teče kri v potokih. Krivi so seveda plemenitaši. Mnogi filmi hčejo nasilno pojasniti kakšen "blagoslov" so boljševiki ruskemu narodu.

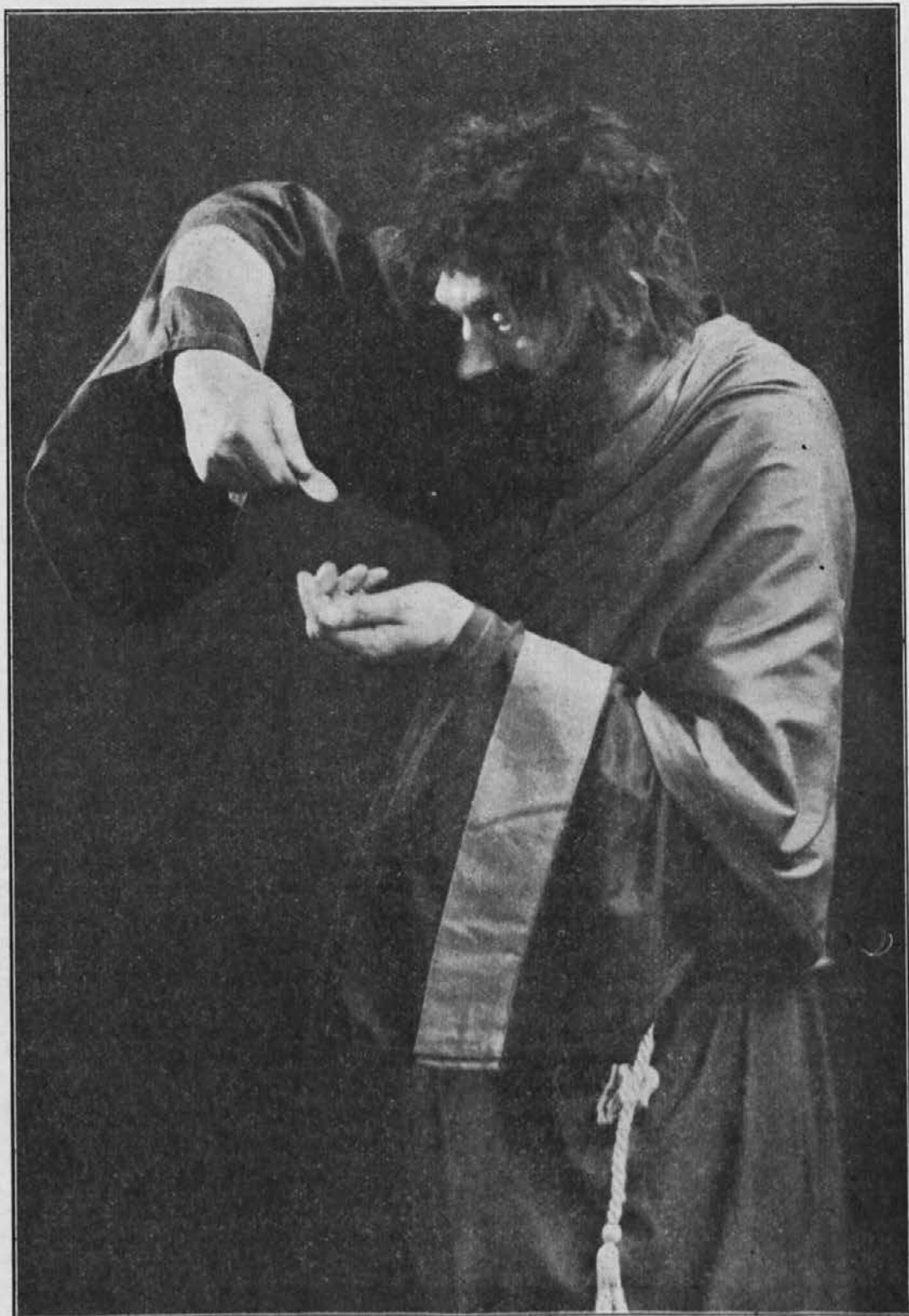
V Nemčiji je mnogo filmov, ki silno pretirano slikajo stare aristokratske rodbine. Nastopajo principi v zasmehljivih vlogah; njihova tragična usoda postane tako predmet zabave občinstvu, ki si želi senzacije. Zlasti mnogo filmov ponižuje Habsburško dinastijo. Zopet drugi filmi kažejo cele stanovalce v napačni luci. Tako se častniki slikajo kot prazni, frivolni in nenravni ljudje. Nobeden ne zanikuje včasih zelo temnih strani v višjih družabnih krogih. Toda to gotovo ni pravično, popisovati te senčne strani. Gotovo se te rodbine ne bi ohranile skozi cela stoletja, če ne bi imele v sebi tudi mnogo zdravih kali.

Iz navedenega o vsebini filma prav lahko vidimo, kako res film streže nižjim človeškim nagonom. Zato je razumljivo, da se je kino v razmeroma kratkem času tako zelo razširilo. Naj kar navedem številke, katere navaja Hans Buchner v svoji knjigi o filmu: Združene države imajo nad 15,000 kinodvoran s 47 milijoni obiskovavcev tedensko (45% prebivalstva), Anglija 3800 kinodvoran s 14 milijoni obiskovavcev (33.5%), Nemčija 3600 kinodvoran s 6 milijoni obiskovavcev tedensko. Berlin

ima v svojih kino-gledališčih nad 170,000 sedežev, vsa druga gledališča (operna in dramska) le 60 tisoč. Torej je film zelo nadkrilil gledališče. Letnih prejemkov vseh kino v Nemčiji je 300 milijonov mark, v ameriških 3000 milijonov. S filmskim izvozom zasluži ameriška filmska industrija letno 300 milijonov mark, nemška le 12.5 milijonov. — V l. 1928 je bilo v Ljubljani 582,600 obiskovavcev treh kino-podjetij. — Največji kino na svetu je gotovo v New Yorku: "Cathedral of Motion Pictures", ki ima 4000 sedežev in še prostora za 4000 oseb. Orkester sto mož vodi menjaje se pet dirigentov; dalje ima zbor 100 pevcev, več orgel, 14 klavirjev, 21 velikih zvonov. Razsvetljevavni aparat bi lahko preskrboval z lučjo mesto s 25,000 prebivavci; v filmski kabini je zaposlenih 16 operaterjev. Poleg raznih uradov se nahajajo v palači še: Kopalnice, knjižnice, bolnica, klubov lokal, telovadnica in na strehi športni prostor. Tedenski promet znaša 210,000 mark, čisti dobiček prvega tedna je dosegel približno 48,000 mark.

Kakšno pa naj bo delo katoličanov v filmskem vprašanju? Da moramo nekaj storiti, nam je po vsem navedenem več kot jasno. Samo vprašanje je, kako? Pri mnogih bo izdala dobra beseda. Starši naj ne puste svojih otrok k slabi kino-predstavi. Tudi javno pozivanje k bojkotu takih filmov gotovo ne bo škodilo. Prav je, da se ljudstvo po časopisju in po organizacijah opozori na slabe filme. Morda bi bilo izvedljivo in tudi potrebno, da bi imele katoliške organizacije v vsakem kraju po enega odbornika, ki naj bi skrbno zasledoval, kakšni filmi prihajajo v tisti kraj. Tako bi lahko stalno obveščal svoje sovornike o kakovosti filmov, ki se bodo proizvajali v tistem kraju, bi lahko svaril pred slabimi filmi in priporočal dobre ali vsaj neoporečne. Potrebne so tudi državne odredbe proti slabemu filmu. To e sicer skoro po vseh državah vrši, toda z mnogo premajhno strogostjo, in še to često šele po raznih protestih. Država ima tudi kulturne naloge; na sme dovoliti, da bi se svobodno trgovalo z vestjo, vero in pravostjo.

Pa s samim bojkotom in ogorčenjem napadanjem filma bomo malo dosegli. Treba nam je lastnega filma, ki naj bi postal propaganda katoliške akcije. V tem je jedro našega dela za dober film. Sami moramo zgrabiti za delo! Lastnih kinov rabimo! Česar ne zmore več katoliško časopisje, to naj stori film. Slab film moramo pobijati s filmi, ki umetniško oblikujejo pozitivne življenjske vrednote v soglasju s krščansko moralno. Francozi so v tem oziru že marsikaj storili. Danes je v Franciji čez 500 župnij, ki imajo svoj lastni farni kino. Znani

S pasijonske igre v Clevelandu: Judež — Mr. Joe Grdina.

pisatelj Pierre l'Ermite je l. 1927 začel veliko akcijo za katoliški kino. V enem letu je zbral 54'000 frankov. Župnik v Notre Dame d'Esperance je l. 1911 sezidal kapelo za 500 ljudi. Dopoldan se opravlja v njej služba božja, popoldan pa so na istem kraju kino-predstave.

Ne pustimo torej tega orožja nasprotnikom v rokah, da nam z njim prizadene ogromno škodo. Sami ga zgrabimo v roke, preoblikujmo ga v naše katoliško orožje in ga naperimo proti našim nasprotnikom. Bog pa bo dal svoj blagoslov našemu delu!

Drobne vesti.

Piše urednik.

Baragova stoletnica. Vsa ameriška Slovenija bi se morala letos predramiti in misliti na svojega največjega sina, ki je pred sto leti stopil na ameriška tla, na škofa Friderika Barago. Povsod bi morali v ta namen organizirati večjo ali manjšo proslavo in s tem pokazati, da se zavedamo, kaj pomeni za nas ime Baragovo. Baraga je bil izreden mož, na katerega smo po pravici lahko ponosni. Bil je apostol in misijonar, obenem pa tudi odlični pisatelj in slovničar. Z zadoščanjem lahko pokažemo nanj, če hočemo povdariti, kako odlični so sadovi krščanske požrtvovalnosti in kako krščanstvo večkrat ravno s tem, da služi svojemu cilju, pospešuje napredek in civilizacijo.

Iz srca moramo torej pozdraviti misel na skupno proslavo Baragove stoletnice. Kakor je sedaj razglašeno, se otvori Baragova slavnost z obletnico kat. shoda v Lemontu. 9. avgusta bo potem skupina Slovencev pohitela na Baragov grob, 10. avgusta pa bo slavnost v Calumetu, Mich. Zraven tega bodo Minnesotčani še zase proslavili Baragovo stoletnico in sicer 29. junija na Evelethu.

* * *

29. maja je naš slovenski vladika dr. A. B. Jeglič praznoval svojo osemdesetletnico. Upam, da so bili verni ameriški Slovenci v duhu združeni s to izredno slavnostjo in da mu vsi prav iz dna srca želijo, naj ga Gospod Bog ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

* * *

Še en slovenski novomašnik v Ameriki. Iz Soudan, Minn. sem dobil obvestilo, da imajo tudi v Minnesoti enega slovenskega novomašnika. Ime mu je Rev. Fr. Schweiger, novo mašo pa bo imel ta mesec v Tower, Minn. Novomašniku, kakor tudi njegovim sorodnikom in znancem izrekamo iskrene čestitke.

* * *

S slovenske pasijonske igre v Clevelandu vidite v tej številki tri slike: Kristusa, Marijo in Judeža. Po mnenju Fathra Omara (v "Ameriški Domovini") je bil slovenski pasijon igran vrolo in dostojno, tako da bi se težko dalo igravce kritizirati drugače kakor s pohvalo. Njih kretnje in govorjenje je bilo naravnost občudovanja vredno. Njih Kristus je bil v obnašanju kakor v besedah in po maski tak, da je človeku predstavil vsaj nekaj tega, kar si naš narod predstavlja o Kristusu, našem Zveličarju.

* * *

Kaj naše ljudstvo misli o socializmu in socialistih, tako se je glasilo vprašanje na bravce A. M. Prišlo je lepo število odgovorov. Ta je povedal doživljaje, ki jih je imel s socialisti, drugi je obširno in zelo dobro razložil vprašanje samo (ta bi dobil tudi nagrado, če bi jo bili razpisali), tretja je zopet povdarila, da človek brez vere ne more biti v resnici dober za svojega bližnjega i.t.d. Veseli me, da so čitatelji z odgovori pokazali zanimanje za stavljeno vprašanje. S tem so me prepričali, da so sposobni sodelovati pri Ave Mariji.

To pot stavim čitateljem novo vprašanje v rešitev in to se glasi: **Kateri cerkveni praznik Vam je najbolj pri srcu?** Odgovore bi rad imel do 15. avgusta. Želim, da bi se jih mnogo oglasilo.

* * *

Časniki so poročali, da bodo sv. oče govorili na radio celemu svetu dne 29. junija t. l.

Eden izmed misijonarjev, ki so se pred kratkim iz starega kraja podali v Indijo, ima brata v El Vezano, Cal. Dotični misijonar je jezuit Ivan Udovč in se sedaj nahaja v Kurseong D. H. Ry, Brit. India. Poslal je lepo pismo bratu, iz katerega posnamemo, da so prišli sicer v zelo nezdravo in nevarno pokrajino, da pa vse radi prenašajo iz ljubezni do tistega, ki je umrl za nas na križu. Ob priliki bomo menda dobili še kaj več podatkov in jih bomo zamogli najbrž tudi ilustrirati s kako sliko.

* * *

Dne 21. maja se je poročil pri sv. Štefanu Mr. Joe Kobal, sin naše zastopnice Mrs. Mary Kobal. Naše iskrene čestitke!

* * *

AKO BI JAZ BIL HUDIČ . . .

P. Odilo Hajnšek, O.F.M.

No, kaj bi bilo potem? Kaj mislite? Ali ste kaj zelo radovedni, kako bi opravljal svojo službo med ameriškim slovenskim izseljenci? Hm, kako bi vam govoril, če bi jaz bil "ta črni" z rogovi? Poslušajte, berite!

Ako bi jaz bil hudič, nič bi vas ne zapeljeval, kakor mogoče mislite, da bi morali vedno preklinjati in se rotiti. Nič bi vam ne šepetal: postanite tatovi in goljufi in oderuhi.

Ako bi jaz bil hudič, varoval bi se zelo, da bi vam nikdar naravnost ne povedal: Boga ni, duše ni, vera v posmrtno življenje je bajka. Nikoli bi vam ne govoril odkrito: pojdite, pa zasmehujte Boga, hitite, pa lučajte kamenje in umazano blato v obraz materi Cerkvi! Ne, tako bi vam ne govoril nikoli.

Ako bi jaz bil hudič, menite, da bi vam pridigal na ves glas: bedaki, kaj hodite k sveti maši, ali že ni enkrat skrajni čas, da postanete pametni, prosvetljeni, napredni, zakaj vendar tako verno poslušate duhovnike, ki vas vedno varajo, ki vam vedno lažejo?

Ako bi jaz bil hudič, mogoče ugibate, da bi vas učil gaziti še sto božjo zapoved na vso moč. Kričal bi morda na vse grlo o svobodni ljubezni: čim več cvetja in lilij poteptaš, čim več nedolžnosti ukradeš, tem večji junak si! V zakonu je prav vse dovoljeno! Zakaj se mučiš z osmerimi in deseterimi otroci, ko pa lahko število omejiš, kakor ti je ljubo in drago. Nazadnjaški ljudje, saj vendar nismo kje tam v kranjskih hribih! Ne, tudi to bi ne bila moja govornica.

Ako bi jaz bil hudič, morda bi tulil, da bi se ves penil in sli-nil: Kdo vam bo predpisoval, kaj boste jedli in pili! V petek je meso ravno tako d'bro, kakor kakí drugi dan. Saj ga plačaš. Beži, beži, ne bodi otrok, kdo ti bo kratil svobodo v tem oziru! Kaj vse si izmišljuje ta Cerkve, ki se še zdaj ne more otresti tega srednjeveškega mračnjaštva. Otroci dvajsetega stoletja smo, vemo, kaj delamo! Verjemite mi, tudi tako bi vam ne govoril, če bi jaz bil hudič. Kako pa potem? Povej, povej, na kaj bi ti kot hudič polagal največjo važnost. Kako bi kot tak pridobil zase ameriške slovenske izselence. Zdaj pride pravo:

Ako bi jaz bil hudič, ah, tako lepo, tako sladko, tako prepričevalno bi vam govoril: **Naročite si Prosveto!** To bi bilo edino moje prizadevanje, ako bi jaz bil hudič. Ako bi jaz bil hudič, "Prosveto" bi si izbral za svoje glasilo. Razumete?! Amen.

Kako se bo vršila Baragova stoletnica?

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

Od preteklega meseca do danes so priprave za proslavo Baragove stoletnice že zelo napredovale. Naravnost čudno lepo gre vse delo naprej. Naj navedem tukaj nekaj stvari, ki bodo ravnokar zapisano trditve dokazale.

Velik korak naprej pomeni to, da je naša slovenska naselbina na Calumetu dala soglasno izjavo: z dušo in s telesom smo za veliko idejo! Vse bomo storili, kar je v naših močeh, da se Calumet proslavi Baragovi ne samo pridruži, temveč prevzame vodilno vlogo.

Calumet si je izbral zelo zmožen lokalni odbor in mu naložil ogromno delo: spraviti veliko število Calumetčanov v Marquette, sprejeti tisti večer celo množico romarjev pod streho, za drugi dan pa organizirati celokupni katoliški Calumet za mogočno proslavo, ki bo razglašala daleč preko mej Calumeta, kdo in kaj je bil Baraga.

Trdno sem prepričan o tem, da se bo Calumet s svojim delom postavil in ne samo Barage, temveč tudi samega sebe proslavil.

Nekako istočasno se je organiziral za udeležbo pri Baragovi proslavi Fr. Černetov Sheboygan. Ima navdušen lokalni odbor, ki samo čaka podrobnih poročil o načrtih in načinu proslave, pa si bo precej zavihal rokave in začel delati, da bo veselje.

Največji korak naprej pa pomeni znamenita seja glavnega pripravljalnega odbora, ki se je vršila 14. maja v Chicagi.

Najvažnejše reči, ki so se tam sklenile, so te:

Romanje v Marquette se vrši v soboto, dne 9. avgusta. Od tam še isti dan izlet na Calumet, drugi dan pa velika slavnost vseh ondotnih katoličanov

na prostem v nekem parku.

Vožnja tja in nazaj vseskozi po železnici, zelo znižana. Znižanje bo preskrbel odbor K.S.K.J. v zvezi z znižanjem za konvencijo v Waukeganu.

Toda Marquette in Calumet še ne pomenita vsega v letošnji Baragovi proslavi. Na vrsto pride zopet tudi Lemont, kjer se bo dne 6. julija letošnja Baragova proslava uradno otvorila.

Na udeležbo pri slavnosti v Lemontu naj mislijo zlasti tisti, ki se iz enega ali drugega vzroka ne bodo mogli udeležiti romanja v Marquette.

Dalje pa želi glavni pripravljalni odbor, da bi se še po drugih naselbinah, ki morda pri onih dveh proslavah ne bodo sodelovale, kaj primernega priredilo.

Ni brez pomena povedati še to, da je častno predsedništvo prireditvenega odbora sprejel naš najnovejši slovenski Monsignor, župnik Režek v Houghtonu med Marquettom in Calumetom. On že 40 let deluje v škofiji, ki jo je ustanovil Baraga in je spisal njeno zgodovino v dveh debelih knjigah. To njegovo delo je med najbolj znamenitimi znanstvenimi deli te vrste in ga najdeš v vseh največjih svetovnih knjižnicah. Nam vsem mora biti v posebno čast in ponos, da moremo takega moža iz domačih slovenskih vrst pozdraviti kot častnega predsednika naše tako pomenljive proslave.

Naj to kratko poročilo za ta mesec zadostuje. Pripravljajmo se na velike dneve v tako usmerjenem duševnem razpoloženju in v takem duhu, da bo res vsa prireditve v čast velikemu Baragi, nam vsem pa v krepko poživitev pristne katoliške zavesti med nami! Bog daj!

P. Aleksander Urankar:

PRAVLJICO TI POVEM.

Pravljico ti povem, pravljico o studencu:

Nekje v Koromandiji

studenec srebrn po doleh žubori.

Studenček ima v sebi to prečudežno moč,

vodo iz njega zajameš, ogenj opali te žgoč.

Kot kapljica vode na peči žareči

srce poskakuje ti v neki neznani sreči

in predno se človek dobro zaveš,

v nebeško prostranost prečudno splahneš . . .

Stavim, da ti je tuja pravljica o studencu.

Cerkvica tvoja je Koromandija božja,

čudni studenec — Odrešenikova kri.

Dušo pokaži, ki jo ta Kri ne užiga!

Kristus je ogenj, v ognju železo gori . . .

SESTRAM V GOSPODOVI SLUŽBI, *vzgojiteljicam mladine.*

Z GRIČKA ASIZIJ.

Hvala Bogu, hvala Bogu — tako vzkipevajo naši klici dan na dan pred tistega, čigar Previdnost nam je naklonila sicer skromen, a tako prijazen domek. Samoumevno, da se naši klici tičejo tudi naših blagih dobrotnikov.

V postnem času je par naših sester poskusilo s kolekto po nekaterih naselbinah na vzhodu. Po vseh naselbinah so se naši rojaki skazali velikodušni in požrtvovalni. Z ginjenim srcem sta naši sestri pripovedovali, kako so jima šli na roko in žrtvovali po svojih močeh vključno s slabim delavskim razmeram. Posebno pohvalno sta se izrazili o New Yorku in Clevelandu. Naj ljubi Bog vsem tem stotero povrne.

Posebno pohvalo pa zasluži tudi naš prijazen Sheboygan, ki se je skazal izredno darežljivega. Mnogi naši rojaki se z nami vred vesele novega samostana in nam zagotavljajo, da nam bodo dali svoje hčerke v odgojo. Imamo zopet navesti nekaj posebnih darovavcev, katerih nikakor ne smemo prezreti. To je v prvi vrsti obitelj Mrs. Omana, ki nam je kupila mlada sadna drevesa v vrednosti \$30.00. Kako lep bo naš griček v par letih, ko bodo vsa ta mlada drevesca v cvetju! Kako prijetno pa bo šele tedaj, ko se nam bodo z njih smehljala rdeča jabolka, dišeče hruške ter sočnate češnje in češplje. Za vse je pač treba časa.

Nadalje so darovali: Mr. Perušek iz Loraina \$5.00, Mary Gostič \$10.00, Mary Zupančič iz Clevelanda \$10.00, Mr. Trinko iz Chicage \$5.00, Mrs. Mary Klemenčič iz La Salle \$10.00, in Mrs. Frances Cvenk iz Chicage \$10.00. Gospa Bambič iz Fridonije, Kans., nam je poslala lep dar za našo farmo.

Vsem našim darovalcem naj Bog plača. Na gričku Assisi se jih bomo hvaležno spominjale v molitvi.

PISMA KANDIDATIC.

7 A. R. 1 Mt. Assisi, Lemont, Ill.

Dragi striček:—

Brala sem svoje zadnje pismo v Ave Mariji in mislila sem, da moram zopet nekaj napisati, da bo naš "kornar" bolj poln.

Tu na gričku v kapelici prav lepo obhajamo šmarnice. Naš častiti gospod nam vsaki dan čitajo šmarnice; med mašo paujemo in nazadnje imamo sv. blagoslov.

Večkrat gremo nabirat cvetlice za Marijin altarček, ker vemo, da ima Marija rada cvetlice.

Vas pozdravlja in prosi sv. molitve **Minka iz N. Y.**

7 A. R. 1 Mt. Assisi, Lemont, Ill.

Dragi striček:—

Zdaj se me boste pa že gotovo naveličali, ker Vas zmiraj "badramo". (Ne bom se ne. Le naprej še tako pridno dopisujete z grička Assisi.—Ur.) A veste, dragi striček, jaz bi bila uzaljena, ako bi naš kotic v Ave Mariji ne bil napolnjen. Čudim se, da se še bolj ne oglašajo naši slovenski otroci. Me na gričku Assisi zelo rade čitamo pisma slovenskih otrok, da vidimo, kako se godi po svetu. Samo malo korajže je treba, pa gre. (Tako je!—Ur.)

Naznaniti Vam moram, da se tukaj učimo glasovir in violino. Tu imamo eno Minko iz Bethlehema. Ona dobro posnema svojega očeta, ki je organist v Bethlehemu. Zadnji teden je enkrat igrala med sv. mašo, pa premislite, brez vsake napake — "without one mistake." Pač pa se je malo tresla, toda to smo videli le nekatere.

Vas pozdravlja,

Kristina.

7 A. R. 1 Mt. Assisi, Lemont, Ill.

Prečastiti gospod urednik:—

Solsko leto se bliža h koncu. Kako se pač otroci vesele tega časa. A ubogi stariši, oni pa zdihujejo, češ, sedaj nam spet Bog pomagaj!

Na našem gričku je že vse zeleno; pa vroče je tudi. Zadnji teden smo bili spet "nigri". Spravljali smo premog. Treba je bilo le iti mimo premoga in že smo bili črni. Na farmi pa je res lepo. Zmiraj je kaj novega.

Vse čitatelje Ave Marije lepo pozdravlja in tudi Vas, prečastiti urednik,

Minka iz Bethlehema.

7 A. R. 1 Mt. Assisi, Lemont, Ill.

Dragi striček:—

Zelo toplo imamo na našem gričku — ne vem, če se bo dalo kaj pametnega napisati. Izostati pa nočem.

Naša Kristina Vam je poročala, da se učimo violino in glasovir, a kaj je to za farmarje? Jaz bom pa raje povedala, kako je kaj s krompirjem in koruzo. (Prav, prav!—Ur.) Mogoče tudi to zanima naše ljudi. Naznaniti moram, da smo posadili dosti krompirja in posejali precej koruze. Sedaj je še treba blagoslova od ljubelega Boga in, joj, to bo krompirja in koruze, da bo kaj. Moja mama nam je iz Fredonije poslala bučnega semena. Tudi to že čaka pod zemljo pripravnega časa, da se nam pokaže.

Drugi mesec pa pride moja sestra. Pomislite, obe bova sprejeti 15. avgusta v redovni stan.

Prosim, molite zame! Vas pozdravlja,

Daniela.

Oče naš...

Giovanni Papini.

POSTOLI so prosili Jezusa, naj jih nauči moliti.

Njim — in vsem drugim je že rekel, naj bo njihova molitev kratka, preprosta, opravljena na skrivnem prostoru. Toda apostoli niso bili zadovoljni z omlednimi molitvami, katere so jim narekovali pis-mouki, hoteli so posebno molitev, ki naj bi jim bila znamenje, po katerem je mogoče spoznati učence Gospodove.

In tako jih je Jezus na gori prvič učil moliti Oče naš. To je edina molitev, katero jim je narekoval z namenom, da jo ponavljajo za njim. Ena izmed najenostavnejših molitev, kar jih sploh obstoji na svetu, najgloblja, ki se dviga proti nebu iz človeških bivališč in Gospodovih svetišč. Molitev, v kateri svojih moči ne precenjujemo, a tudi ne zavračamo, najlepša izmed vseh.

Toda, dasiravno je Oče naš tako enostaven, ga vendar vsi ne razumejo. Skozi stoletja so ga ponavljali in ga še ponavljamo z ustnicami in jezikom, kot bi bili stroj, na videz, na ukaz, brez pazljivosti, z ratzreseno dušo; in tako je postal kot ovratnica, katere prvi, najlepši člen smo že zdavnaj izgubili. Saj ga beremo danes kot kak novoodkrit, doslej še popolnoma neznan rokopis. V naših očeh izgubi svoj v času prisvojeni katehizemski izraz in privzame preprosti, prvotni.

“Oče naš”: torej mi izhajamo iz tebe in ti nas ljubiš kot svoje otroke. Od tebe torej ne moremo pričakovati nobenega zla.

“Kateri si v nebesih”, tam kjer ni zemlje in z njo združenega prahu, ampak nekaj povsem drugega, Duh; torej: ki si v duhu in zato tudi v onem najmanjšem a vendar večnem duhu, naši duši.

“Posvečeno bodi tvoje ime!” Ni naša dolžnost predvsem, da te molimo z besedami, ampak veliko bolj, da postanemo tebe vredni s tem, da se združimo s teboj v najprisrčnejši ljubezni, saj nam ti nisi le strašni kaznovavec, nisi več le gospod vojnih trum in boja, ampak tudi in predvsem oče, kakršnega si predstavljamo v dobi miru.

“Pridi k nam tvoje kraljestvo!”, kraljestvo duha in ljubezni, veselega oznanila.

“Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji!”, tvoja zapoved dobrote in popolnosti naj vlada povsod, v duhu in prahu, v vidnem in nevidnem svetu.

“Daj nam danes naš vsakdanji kruh!”, zakaj naše telo je ustvarjeno iz zemlje. Bilka, na kateri raste duša, rabi vsak dan nekoliko prahu, da se vzdrži pokonci. Ne prosimo le bogastva, ki bi nam

bilo morda le v oviro, prosimo te le trohice, ki naj nam omogoči ostati tako dolgo pri življenju, dokler nismo zmožni in vredni boljšega življenja. Človek ne živi samo od kruha, toda brez teh grižljajev bi se tudi duša, ki živi v prahu, ne mogla hraniti s stvarmi, ki so važnejše od kruha.

“In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!” Odpusti nam, ker tudi mi odpuščamo drugim. Pred teboj smo vsi dolžniki, saj smo vse prejeli od tebe, nikdar ti ne bomo mogli poplačati našega neizmerne dolga. Vendar pa dopuščaj, da je za nas veliko težje, — ker je naša narava pokvarjena — popustiti bližnjemu le malenkost pri njegovem dolgu, kot pa tebi črtati ves naš dolg.

“In ne vpelji nas v skušnjava!” Slabi smo še, združeni z mesom, navezani na ta svet, ki se nam zdi

Škof Jeglič v coloradskih gorah.

trenutno tako lep, vabi z vsemi svojimi prijetnostmi in večkrat zrahlja našo zvestobo; pomagaj nam, da nam premnogi sovražniki preveč ne otežkojijo spremembe in da nam bo vstop v tvoje kraljestvo neoviran.

“Reši nas hudega!” Ti, ki si v nebesih, ki si v duhu in imaš oblast nad zlom, nad nepremagljivim prahom, ki nas od vseh strani obdaja in se mu je težko umakniti; ti, nasprotnik satana, ki zmaguješ nad prahom, pomagaj nam! S to zmago nad zlom, ki bi se sicer vedno zopet povračalo, ker je ni mogoče popolnoma premagati, dokler je ne premagamo vsi; s to zmago bi dosegli najvišjo stopnjo. Toda končna zmaga je še daleč pred nami, če nam ne prideš ti na pomoč.

S to prošnjo za pomoč zaključujemo “Oče naš”. Končan je. V Očenašu ni žalostnih, moledujočih prošenj psalmista, ki pred Bogom našteje vse svoje potrebe, ki pa so vedno bolj časovne kot pa večne; ki Bogu malo da ne očita, če mu je žetev enkrat

slabše izpadla in so ga sodržavljani zaničevali, ki kliče z neba blisk in nevihto nad sovražnika, ki ga sam ne more ukrotiti.

V tej molitvi je edina hvala vsebovana v besedi očē. Ta hvala pa je obenem klic na pomoč in izkaz ljubezni. Tega očeta prosimo le še, da nam da potrebnī kruh, tudi radi tega koščka kruha bo apostol še deloval, zakaj oznanjevanje kraljestva božjega je tudi delo, ki ga je treba opraviti; prosimo ga odpuščanja in izjavljamo obenem svojo pripravljenost, da odpustimo nasprotniku. Končno ga prosimo za močno podporo v boju zoper hudobnega duha, naše-

ga skupnega sovražnika, ki nam hoče z neprestopnim zidom preprečiti vstop v kraljestvo.

Kdor moli Očenās ni prevzeten, a tudi ne suženjski. On govori Bogu v mirnem zaupljivem tonu, skoro kot bi govoril tovarišu. Počuti se varnega in ve, da ni treba dolgega, previdno sestavljene- ga govora, s katerim bi mogli seznaniti očeta z našimi željami. Saj Jezus še posebej naglašā: "Vaš oče ve, kaj potrebujete, še prednō ga vi za to prosite." Vsekakor pa je Oče naš najlepša izmed vseh molitev, ko se vsak dan spomnimo tega, kar še potrebujemo za čim večjo podobnost Bogu.

—A. Duhovnik.

P. Aleksander Urankar:

V SPOVEDNICI.

Kot tujec sem sredi te tuje zemlje obstal.
Duša, kje je tvoja krepka stezā,
ki te je nanjo Vsevečni poslal?

Trdo prihaja iz dalje kot klic zvona:
ta pot je sojena dušam-jetnicam,
tvoja gre preko zemlje do neba . . .

*
Demona imel sem v katakombi duše,
in jaz sam sem mu še luč prižgal,
da mi je zaklad iz zlatih kript pobral.

Vse moje svete želje
morda ne bodo čakale krsta
in svetle Bele nedelje.

Vrata v katakombo duše so na stežaj odprta
in jaz čakam kakor je čakal Adam sredi vrta
— sodnika Boga. —

*
Rahlo, rahlo so se vse rože zaprle
v trdem severu teh mojih zim.
Zdaj zagrnī bom sveta zaveso,
da se z Bogom mirno pogovorim. —

Spoved je ključek v božje Srce in božjo Ljubav.
Sveta odveza in milost — najlepši božji pozdrav.

Hvaljen Jezus.

Evharistični kongres v Kartagini.

Dr. Fr. Trdan.

V dneh od 7. do 11. maja se je vršil v Kartagini v severni Afriki mednarodni evharistični kongres, ki je že 30. v vrsti podobnih kongresov. Kakor so izbrali pred štirimi leti Chicago, tako so se letos odločili za Kartagino, da s kongresom vred proslave 1500 letni spomin smrti sv. Avgušтина, velikega zagovornika svete Evharistije in diko afriške Cerkve. Dne 28. avgusta 430. je namreč umrl v mestu Hippo sveti Avguštin, ki ni bil le velik svetnik, temveč tudi sloveč pisatelj, govornik in eden najglobljih mislecev vseh časov. Kar nam je ta duševni velikan zapustil v svojih knjigah, je kakor živ studenec, ki žubori neusahljivo skozi stoletja; iz njega črpajo še po 1500 letih bogoslovci in filozofi, politiki in vzgojitelji, zgodovinarji in umetniki. Ideje sv. Avgušтина so močno vplivale tudi na razvoj evropske omike. Zato se letos ne pripravljajo samo Cerkev, ampak ves izobraženi svet, da dostojno proslavi ime tega izrednega moža.

Kakor Avguštinovo ime tako je znano tudi ime Kartagine. Malo je mest v zgodovini, ki bi imela tako tragično usodo, kakor jo je imela Kartagina.

Počutki mesta, ki so ga ustanovili najbrž tirska-feničanski trgovci, segajo v temno davnino starega veka. Ležeč nekako v sredi severne afriške obali, je nudilo varno zavetje in oprišče ljudem, ki so vozile od vzhodnih sredozemskih dežel proti Španiji in južni Franciji. Zato se je mlada naselbina v kratkem tako povzpela, da so jo šteli med največja in najbogatejša mesta. Kartaginske zastave so bile tedaj na podobnem glasu, kot so danes angleške ali ameriške. Ko so si pa sosedni Rimljani nekoliko opomogli in razširili svojo oblast nad vso Italijo, se je vnel med obema tekmečema stoletni boj, ki se je l. 146 pr. Kr. končal s popolnim porazom Kartagine. Mesto je bilo tako razdejano in opustošeno, da so razvaline preorali, prebivalce pa pomorili ali v sužnost prodali.

Toda vsled ugodne lege in rodovitnih tal so Rimljani že 22 let pozneje naselbino iznova poživili. Na razvalinah je nastalo novo mesto, ki je po lepoti in bogastvu staro celo prekašalo. Provincija Africa, kakor so Rimljani nazivali novo pridobljeno ozemlje, je bila dobna skrbno obdelanemu vrtu. Zato so jo imenovali žitnico Rima. Ljudstvo je bilo podložno rimskim cesarjem, a ni bilo latinskega rodu. Tudi Avguštin se je zavedal svojega afriškega pokolenja. Ko so se nekoč ljudje norčevali iz

domačih rodbinskih imen, se je vzdignil in odkrito povedal, da Afričani ne smejo zardeti zaradi materinega jezika, kakor se ne smejo sramovati zemlje, ki jih je rodila.

Afrika je bila tedaj lahko ponosna: V Kartagini in številnih severnoafriških mestih, poškopljenih z mučeniško krvjo, je bilo pognano tako bujno krščansko življenje, da so šteli ob Avguštinovi smrti 600 škofij. Verniki, ki so povečini vsaki dan pristopali k sv. obhajilu, so imeli tako živo vero v sv. Evharistijo, da so jo kratkoma imenovali "Življenje". Afrika je dala Cerkvi mnogo svetnikov, latinskemu slovstvu sloveče pisateljice in učenjake, Rimu pa celo cesarje.

Prav tedaj, ko je sv. Avguštin ležal na smrtni postelji, so vdrl v Afriko germanski Vandali. Kot arijanci, ki so tajili božanstvo Kristusovo, so hudo preganjali krščansko Cerkev. Toda po stoletnem boju je iznova zmagal križ. Neusahljiva moč krščanske vere je pognala nove sadove, ki pa jih je ob začetku 8. stoletja zatrlo veliko mohamedansko gibanje. Leta 706 so namreč pridrli Arabci prav pred obzidje Kartagine. Kalifov poveljnik Abdul Malek Ben Mervan je z naskokom zavzel mesto in ga tako razdejal, da si ni od tedaj nikdar več opomoglo.

Tako so zagospodovali v severni Afriki mohamedanci, ki so v kratkem krščanstvo skoro popolnoma zatrli. Šele 19. stoletje je prineslo temeljito spremembo. V tem stoletju je Cerkev za afriške misijone izredno veliko storila. Dočim so pred sto leti v celi Afriki šteli komaj 8 misijonskih okrajev in 200 duhovnikov, izkazuje današnja statistika okrog 90 škofij in apostolskih vikarijatov, nad 4.000.000 katoličanov, 25 verskih družb in nad 5000 članov misijonskega osebja. Veliki kardinal Lavigerie (+1894), ki je bil nadškof v Kartagini, je ustanovil posebno misijonsko družbo za Afriko, takozvano družbo Belih očetov. Ti misijonarji so šele pred 50 leti osnovali prve misijonske postaje med mohamedanci v severni Afriki; danes pa že ni večjega mesta, kjer bi ne bilo katoliške cerkve in misijonskih šol.

Zato je nosil letošnji evharistični kongres predvsem misijonski pečat. Poklonitev Kristusu Kralju v Kartagini, na starodavni evharistični zemlji, je zahvala za vstajajočo afriško Cerkev, a hkrati tudi prošnja, da bi postala sv. Evharistija iznova tisti živi kruh, ki jo je poživljal in krepil v prvih mučeniških stoletjih.

Lekarna pri "Mariji Pomagaj".

Po B. Bl. P. Hugolin.

Zima je. V stolpu bije pozna enajsta ura. Zunaj sneži, na ulici ni skoro nikogar več in okna po hišah so že vsa temna. Pač, neka deklica, zavita v veliko ruto, hiti po cesti in skriva pod predpasnikom neko stvar. Po poti moli: "O Marija, pomagaj, da moja mati ne umrje; reci Jezusu eno samo besedo in bo zdrava." — V tem hipu deklici spodrsne, glasno zavpije; hitro zopet vstane, toda steklenica z zdravilom se je vbila, zdravilo je steklo. Bog pomagaj! Doma čaka oče na zdravilo, mati ima hudo mrzlico, njeno življenje je v veliki nevarnosti, če knalu ne pride lek. Lenčka je itak morala v lekarni čakati dobre pol ure, preden je čmerikavi lekarnar vstal in zdravilo pripravil. Kaj bo rekel šče zdaj, ko pride v drugo tje, pa ga zopet nadleguje. Ali bo hotel zdravilo še enkrat pripraviti? In celo brez denarja?

Dekle malo postoji, potem se pa pogumno vrne v lekarno in pravi sama pri sebi: "Če me tudi ozmerja, tepe ali ven vrže, kaj hoče to meni? Samo da mi lek zopet da; kajti brez zdravila ne grem domov. Prav lepo ga hočem prositi odpuščenja radi svoje nerodnosti in nadlege."

V tem pride vred lekarno. Ura bije dvanajst. Okna so še razsvetljena. Bogu čast in hvala! Lekarnar še čuje.

* * *

O da bi Lenčka vedela, zakaj je še luč v lekarni. Kakor zbesnel leta lekarnar semtertje, maha z rokami, si puli lase. Kaj za božjo voljo se je zgodilo?

"Moj Bog, pomagaj meni in bolnici, nalašč tega nisem storil." Opetovano vzame recept v roke in bere: **Marija Novak**. Oh, Novakov je toliko v mestu, kje naj jo iščem? Ime je pisano, stanovanje pa ne. "Gospod, usmili se me, nikoli več nočem pokazati nevolje radi ponočnega vstajanja, samo danes me reši sramote, umora, ječe!"

Mož je, zaspan in nevoljen kakor je bil, za Lenčko vzel na-pačno steklenico v roke in dekletu mesto opium-tinkture dal jodovo najmočnejše vrste.

Ta lekarnar je tisti mož, ki je pred leti, ko je prevzel lekarno, na prigovarjanje nekaterih prijateljev odstranil podobo in napis "Marije pomagaj". Danes je to strašno obžaloval in klical je večkrat zaporedoma: "Marija pomagaj!"

V tem trenutku zapoje zvonček in lekarnar gre odpirat. Kdo čaka zunaj? Lenčka. Z milim glasom prosi odpuščenja, ker zopet nadleguje gospoda; on pa pravi: Ali nisi bila pred pol ure tukaj?

"Da," odgovori deklica, "toda ne hudujte se, meni je jako žal..."

Lekarnar ne ve, kaj hoče deklica pravzaprav povedati. Pa ne, da bi bila mati že umrla?

"Govori otrok, kaj pa se je zgodilo?"

"Ko sem hitela proti domu, se mi je spodrsnilo in sem padla.

(Konec na 183. strani.)

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Bernard.

**NAŠ DOSEDANJI PISAVEC
GLASOV,**

P. Benigen Snój, je vzel slovo od te svoje službe. Opravljal jo je zvesto in natančno, odkar je pred kakimi štirimi leti prišel iz New Yorka v Lemont k Mariji Pomagaj. Veliko novic je napisal v svojih "Glasovih", pa tudi drugače je marsikaj lepega in poučnega povedal. Včasih je rad tudi malo popridigal. Zakaj pa ne? Pobožen mož je in zelo želi, da bi bili vsi ljudje z gospodom Bogom v najboljših odnošajih. Ker je imel mnogo prilike videti, da mnogi ne hodijo po pametnih potih skozi življenje, je hotel vsaj bravece in bravke našega lista obdržati na pravi poti. Zato je tu pa tam nehote pozabil, da njegova služba pri "Glasovih" ni bila v prvi vrsti učeniška ali pridigarska, temveč poročevalska. No, vseeno je vse prav napisal in gotovo smo mu vsi hvaležni za njegove lepe nauke.

(Kako bo svojo službo opravljal njegov naslednik, se pa še ne ve. Počakajmo, da se izkaže — tako alj tako . . .)

P. Benigen je dobil pred dva mesecema iz Rima od generalnega našega predstojnika pismo, ki je na kratko povedalo: Mož božji, otresi ameriški prah s svojih čevljev in se preseli v Sveti Deželo, da boš pomagal "varuhom božjega groba" čuvati svete kraje! — Tako je naročalo pismo in oče Benigen je rekel: Pojdem!

Pismo iz Rima ga je veselilo. Pred leti je že bil dalje časa v Sveti Deželi in mu je kar na srce

pirasla. Nikoli je ni pozabil in tudi ona ne njega. Zato je Sveta Dežela poslala v Rim pismo, da ji je po očetu Benignu dolgčas. Rim pa brž: P. Benigen, mahni jo nazaj, da bo Sveti Deželi zopet kratek čas!

Tako je vse kazalo, da se bo preselitev zgodila. Toda Amerika pa tudi ni kar za smeti. Ali

pisal gospod general: če je pa taka sila, ga pa še nekaj časa imejte! In tako je p. Benigen še ostal pri nas in če ne bodo p. general v Rimu preveč zaropotali, ga sploh ne bomo pustili od tu. "Glasove" je pa zato pustil, ker pravkar prevzame drugo važno službo, o čemer bodo pa morda "Glasovi" prihodnji mesec kaj povedali.

**Prečastiti komisar bratskega hr-
vatskega komisarijata o. Blaž
Jerković, O. F. M.**

ona nima pravice, da bi ji bilo za p. Benignom dolgčas? Pa se je ojunčila in je pisala v Rim: počasi, gospod general, mi p. Benigna še zelo potrebujemo, ker je pri nas tako in tako. Pa je od-

Naš letošnji srebrnomašnik,

P. Benvenut Winkler, je imel vse lepšo srebrno mašo, kakor je zadnja številka Ave Marije napovedala. Govorilo in pisalo se je, da bo vse strašno tiho in privatno, pa ni bilo tako. Zasluga za to pa gre v prvi vrsti dobrim dušam od sv. Štefana v Chicagi. S svojo obilno udeležbo in obogatitvijo programa v Lemontu so povzdgnili srebrno mašo p. Benvenuta kar v precejšnjo slovesnost. Nas vse je prav zelo veselil ta dokaz vdanosti nekdanjemu svetoštefanskemu kaplanu, posebno prijetno je pa moralo biti pri srcu slavljenju samemu.

Naj tukaj kratko ponovim, kar je že bilo povedano z govorno in pisano besedo: Srebrnomašnika živi gospod Bog, dobrim faranom sv. Štefana pa: Bog plačaj!

Novomašnik Rev. Hitti

je nekaj dni po svoji novi sv. maši posetil Marijo Pomagaj in nas v Lemontu. Prav veseli smo bili njegovega prijaznega obiska in novomašniškega blagoslova. Naj na tem mestu še enkrat izrečemo iskrene čestitke in željo, naj bi

gospod Bog tako vodil njegova pota, da bi še prav pogosto katera vodila skozi Lemont!

Naš domači novomašnik,

P. Jožef Čagran, O.F.M., ki študira v Ljubljani, se včasih oglasi in nam kaj pove, kako se stano vitno bliža svojemu velikemu dnevu. Z veseljem in ponosom mislimo nanj, ker to bo zopet dragocen pridelek z našega domačega serafinskega vrta. Prosi nas za molitev in mi prav radi uslišujemo prošnjo. Priporočamo ga pa v molitev tudi vsem bravcem in bravkam.

Na belo nedeljo je prejel subdijakonat, enkrat sredi maja je postal dijakon, tako da sedaj že lahko poje evangelij pri slovesni sv. maši. V mašnika bo pa posvečen 29. junija, potem pa hajdi na pot preko morja! Bog daj, da bi bila tista pot tako prijetna in sončna, kakor bodo rožnati novomašnikovi občutki in sončna njegova duša! V New Yorku se bo

ustavil in v tamkajšnji slovenski cerkvi zapel prvo "Glorijo".

Bomo že še imeli priliko čestitati, če Bog da, danes že mu pa kličemo: Na veselo svidenje!

Obletnica lanskega kat. shoda se bo vršila pri Mariji Pomagaj v Lemontu dne **5. in 6. julija**. Že zadnji "Glasovi" so jo oznanili in napovedali natančen vzpored.

Med tem se pa je zgodilo nekaj drugega!

Na seji pripravljavnega odbora za proslavo Baragove stoletnice je bilo to-le sklenjeno (seja se je vršila 14. maja pri sv. Štefanu v Chicagi):

Baragova stoletna proslava se uradno prične pri Mariji Pomagaj v Lemontu dne 5. in 6. julija, ko bo obletnica lanskega katoliškega shoda.

Tako je naenkrat dobila zadnjič napovedana obletnica mnogo pomenljivejši značaj. **Takrat bo pričetek proslavitve Baragove stoletnice**, ki bo pozneje dosegla svoj višek v romanju **na Baragov**

grob v Marquettu in v izletu na Calumet. (O tem je govor na drugem mestu.)

Natančen vzpored za Baragovo proslavo še ni izdelan in ga torej ni moogče objaviti. Saj je komaj par dni med ono znamenito sejo v Chicagi in med časom, ko to-le pišem. Glavni pripravljavni odbor je prepustil delo za podrobno izvedbo slavnosti v Lemontu lemonskega lok. odboru. Kako bo delo napredovalo, se bo v listih poročalo v zvezi z drugimi poročili o Baragovih slavnostih.

Toliko pa lahko omenim, da se za dan 6. julija pripravlja pri nas v Lemontu nekaj čisto posebnega. Ako se bo našemu lokalnemu odboru posrečilo, da zamišljeni načrt srečno izvede, bo vsem udeležencem ostal letošnji 6. julij v neizbrisnem spominu.

Ker je torej 6. julij prvi dan letošnje Baragove stoletne proslave, kličem vsem častivcem tega velikega moža: **Na svidenje v Lemontu dne 6. julija!**

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Najprisrčneje se zahvaljujem Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo, ki sem je bila deležna po opravljeni devetdnevni njej na čast. Prav pravi pregovor, da je gotovo uslišan, kdor se z zaupanjem k njej zateče.

Priloženo pošiljam \$5.00, in sicer \$4.00 za Marijino svetišče in \$1.00 za lučke, ki naj gorijo njej v zahvalo. **A. J.**

Spodaj podpisana se najlepše zahvaljujem Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah za zopetno zdravje, ki sem ga zadočila na njeno priprošnjo. V zahvalo prilagam svoto \$5.00.

Frances Grill, Chicago.

Najiskreneje se zahvaljujem nebeški Kraljici za uslišano prošnjo. Priloženo pošiljam svoto \$5.00 v podporo lista.

Mrs. H.

Edini moj sin, ki mi je bil opora na stara leta, je nevarno obolel. Zdravniki so izjavili, da mora biti takoj operiran in da kljub temu ne garantirajo za njegovo življenje. Lahko si mislite, kako bridko je zadelo tó ubogo in zapuščeno materinsko srce. V taki stiski sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici,

Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji. Moja zaupna molitev ni bila zaman. Danes je sin popolnoma zdrav in je zopet moja nadaljna opora. Zato izrekam na tem mestu najiskrenejšo zahvalo. Vedno in povsod bom pa trdila: Marija je pomagala in še vedno pomaga, samo z zaupanjem se moramo k njej zateči. Priloženo pošiljam mali darček v podporo tega lista. **Katarina Fabac, Chisholm, Minn.**

Spodaj podpisana sem obljubila, da se bom javno zahvalila Mariji Pomočnici, ako bo uslišana moja molitev. Ker sem bila uslišana, se ji na tem mestu najprisrčneje zahvaljujem. **Amalia K.**

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Tereziji za čudežno ozdravljenje svoje matere ter prosim za njeno pomoč še za naprej. Neimen., **N. J.**

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah za zopetno zdravje mojega ljubelega sina. Kar nepričakovano ga je položila pljučnica na bolniško posteljo. Tri dni se ni zavedal in zdravnik je napovedal najhujše. V tej stiski sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pomagaj za pomoč in na moje ter drugih veliko začudenje je sinu odleglo, preden sem končala devetdnevnicu. O

Marija Pomagaj, bodi ti čast in hvala za tako nepričakovano pomoč!

M. G., W. Va.

Najprisrčneje se zahvaljujem Mariji Pomočnici, za zopetno zdravje mojega sina, ki je bil nevarno bolan, pa je na Marijino priprošnjo zopet popolnoma ozdravel.

Agnes Bratel, Cleveland, Ohio.

Več let smo imeli sitnosti z našimi sosedi, ki so druge narodnosti in vere. Nikakor se ni mogla razrešiti zadeva, ki nam je dan na dan delala večje stroške. Marsikdo nam je rekel: Zgubili boste pravdo, zakaj vaš nasprotnik je bogat in bo radi tega zmagal. V tej stiski smo se zatekli k Mariji Pomočnici. Na začudenje vseh smo bili nepričakovano uslišani.

Mary Z., Minn.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj in Ave Maria:

Po P. Odilu \$2, A. Breznik \$2, Veronika Rupe \$1, Knific \$2, Neimen. \$5, Mary Slivnik \$5, M. Zupancich \$1, U. Ivšek \$2, A. Novak \$5, B. Kočevar \$1, M. Zabukovec \$1, U. Ivšek \$2, A. Novak \$5, B. Kočevar \$1, M. Zabukovec \$100.00, U. Urbajs \$3.50, F. Sajovic \$2, A. Schirzel

\$2, A. Bregar \$14, K. Kocjan 50c, F. Rehej \$1, po Mr. Fr. Ulčarju \$2.40, L. Malnar \$5, J. Muhich 50c, Barbara Malnar \$5, Mary Anžlin \$5, J. Jenko 50c, John Požun 25c, F. Herlak \$1, M. Skrandler 10c, Karl Kamor \$2, Frances Suša \$1, A. Skok \$1, Stanko Skok \$1, F. Zupancich 50c, Justina Mlakar \$5, F. Shine 25c, Mary Terlep 25c, Joe Florjancich 50c, Anna Glavan 50c, Anna Godec 25c, Helen Ambrožič 25c, Tony Breznikar 25c, Anton Glavan 25c, Mary Kostelc 25c, Stephen Vucinach 25c, Teresia Blankuš 25c, Anna Fear 25c, Anna Struna 25c, M. Rossberger 25c, J. Botz 25c, John Skufca 25c, M. Churich 25c, T. Tekavc 25c, M. Papesch 25c, Anton Virant \$1, M. Mautz 25c, Mary Mautz 25c, R. Gasnick 25c, A. Meleve 25c, Elizabeth Miklič 25c, (Mary Glivar je nakolektala v Salida, Colo. \$7.50), M. Pavlič \$1, L. Kraus \$2, Katinka Pavlich \$2, Mary Jazbec \$5, Helen Zore \$1, Fannie Grill \$5, Chas. Bregantich \$3.

Med izredne dobrotnike cerkve v Lemontu moramo prišteti tudi pokojnega Mr. Zabukovca iz Peoria, Ill., ki je zapustil naši cerkvi \$100. Naj mu bo Gospod Bog bogati plačnik! Priporočamo ga bravcem v toplo molitev.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Joseph & Sophie Mlakar po 50c, Anton Lavše \$10, J. Markec \$5, K. Košmerl 50c, A. Kolman 50c, N. Kolman 50c, Martin Hebein \$10, Anton Pugel \$10, Andrej Banks \$1, Rosie Mance \$10, Peter Mance \$10, Malnar Blaž \$10, Anna Podbregar 50c, Josephine Stanich \$1, Joe & Frances Splier po 50c, Anna Vardijan \$10.00.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in pri sv. Tereziji:

K. Košmerl 50c; po P. Odolu \$1, J. Pajk \$1, J. Terselich \$1, M. Pere \$1, J. Penca \$1, J. Bogolin \$1, A. Koren 55c, U. Ivšek 50c, A. Novak \$2, E. Komin \$1, Mrs. Staps \$1, M. Završnik \$1, B. Koče-

var \$1, J. Kastelic 50c, A. Banks 50c, Mrs. M. Novak \$1, J. Anžlovar 50c, J. Blažič \$2, družina A. Ferl \$2, Janez Kuhl \$1, J. Stimac \$1, M. Stefanich 20c, po F. Ulčarju 20c, M. Vraničar 25c, M. Šetina 25c, J. Erjavec 25c, Neimen. 50c, M. Smrekar 25c, M. Horvat \$2, po P. Pashalu \$1, J. Muhich 50c, M. Kremesec \$1, Mrs. F. Ulčar 50c, A. Fugina \$1, F. Mrva \$1, Mary Pavlešič \$5, Ivanka Vodopivec \$1, Linna Kaller 30c, G. Smolinar 50c, Anton Smrke 25c, Juliana Bošteršič 10c, Mrs. Skerbec \$1, Marg. Kogovšek 50c, A. Banks \$1, Neimen. \$5, Mary Pavlič \$1, Frances Langley \$1, Michael Hočevar \$5, Frank Zat \$1, družina Petkovšek \$2, Mary Markovitch \$2, Mary Jazbec \$5, Neimen. \$5, Neimen. \$5, A. G. \$1, Paul Mikula \$1.

Za sv. maše so poslali:

M. Certalič \$1, M. Kral \$10, J. Golobich \$5, B. Starešinič \$2, K. Košmerl \$1, F. Bregnik \$1.50, M. Valte \$1, L. Reed \$1, F. Košmerl \$1, Neimen. \$2, Ivanka M. \$1, M. Klepac \$1, Mrs. Shnet \$1.50, Mrs. Kluga \$1, M. Schneider \$1, S. Chayka \$4.50, J. Nartnik \$1, Mrs. Debeljak \$1, B. Rovanešek \$2; po Rev. J. J. Omanu \$30, Mary Kobal \$6.50, M. Markievicz \$1, L. Prah \$1, Neimen. \$1, M. Laurich \$1, Katinka Pavlič \$2, M. Tomsich \$5, M. Glivar \$2, F. Drobnič \$2, K. Judnich \$4, L. Kordich \$13, K. Hladnik \$10, M. Pavlešič \$5, M. Justin \$100.00, F. Martinčič \$1, Peter Prah \$1, Mary Petek \$1, po P. Pashalu \$28, M. Zabukovec \$2, U. Urbaje \$3, A. Jordan \$1, A. Žagar \$2, M. Kralj \$10, F. Jalovec \$1, J. Hočevar \$1, M. Zupančič \$4, A. Banks \$2, U. Kušar \$5, F. Sajovec \$1, Anton Stiglic \$2, J. Kuhl \$2, J. Habjan \$1, F. Rožnik \$5, J. Debeljak \$1, A. Požun \$1, J. Debeljak \$1, E. Sminčič \$1, po P. Benvenuti \$5, A. Markec \$1, B. Težak \$1, M. Bluth \$1, M. Prah \$1.50, J. Muhich \$3, M. Klemenčič \$1.50, A. Glavach \$3.50, po P. Anzelmu \$5, Stanko Kutin \$2, L. Čemažar \$2, M. Vauptich \$3, R. Mance \$2, J. Koritnik \$1, U. Stupnik \$1, Neimen. \$1, sestra predsednica pri sv. Alfonzu \$10, M. Pavlesich

\$5, Mary Grum \$2, Ivanka Vodopivec \$1, Mrs. Hebein \$3, Frank Rožnik \$1, Anna Banks \$2, M. Glivar \$1, M. Dultz \$4, Amalija Koropec \$5, Frances Langley \$4, Anton Čučnik \$5, M. Hočevar \$1, Mrs. Prangel \$1, Neimenovana \$5, Helen Zore \$1, Mary Gornik \$5, Mary Hočevar \$1.50, A. J. Hočevar \$5, Josephine Hočevar \$1, Charles Martin \$1, Jos. Straus \$1, F. J. Aubrey \$2, Christina Princ 1, C. Smith \$1, Rosie Blatnik \$1, Johann Smit \$1, Cecilija Smit \$1, Peter Hoge \$1, Anton Hočevar \$1, Mary Hoge \$1, Neimen. \$3, Mary Krall \$3.

Mrs. Frances Novak je darovala \$25.00 za električne svečnike pred Marijino podobno.

Mrs. Gabrenja je darovala \$1 za pokritje stroškov o priliki katol. shoda.

Umrla je naša dobrotnica in večletna naročnica Marija Planinšek iz Uniondale, Pa. Vse mnaročnikom jo priporočamo v molitev.

IZ UPRAVNIŠTVA.

Naš potovalni zastopnik brat Antonin Šega se nahaja v državi COLORADO. Vsem ondodnim rojakom ga prav toplo priporočamo ter jih prosimo, naj mu gredo na roko pri njegovem težavnem delu.

Rojakom mnogim v domovini je zopet naročnina potekla. Prosimo iste, ki plačujejo zanje, naj blagovolijo naročnino obnoviti. Katerim smo poslali pismeni poziv, naj nam v kratkem odgovorijo, da ne bo morda nepotrebnih sitnosti.

Nadalje damo na znanje vsem trgovcem in podjetnikom kakor tudi društvom, da smo razposlali našim lokalnim zastopnikom listine za nabiranje oglasov za bodoči koledar. Vsem se prav toplo priporočamo.

* * *

Mr. Fr. Ulčar se je vrnil v Minnesoto na svoj dom. Vsem, ki so mu tekom njegovega zastopništva šli na roko se najtopleje zahvaljuje in jim kliče: Bog Vam plačaj!

Tem in vsem blagim dobrotnikom naj Bog poplača z nebeškimi darovi.

LEKARNA PRI "MARIJI POMAGAJ".

(Nadaljevanje s 180. strani.)

Steklenica se mi je bila vabila" . . . naprej ni mogla govoriti, marveč spustila se je v glasen jok.

"Ljuba deklica, utolaži se. Ti si moj angel." Mož dvigne deklico, jo postavi k peči v svoj naslonjač. Nato ji natrese dva ducata bonbončkov v naročje in pravi: "Naj ti teknejo! Hitro ti napravim zdravilo, da ga ponesiš svoji-materi. Dober otrok si, ker se v noči tako mučiš zanj."

Lenčka je potolažena in misli sama pri sebi: Kako dober je pač lekarnar! Sedaj pa upam, da bo naša mamica ozdravela.

Zdravilo je bilo hitro pripravljeno. Ko lekarnar deklico spremi do vrat, gre ravno stražnik mimo. Lekarnar ga pokliče

in mu reče: "Sprejmite deklico do njenega stanovanja; polnoč je; pozna ura za otroke." Po teh besedah stisne stražniku precejšnje darilo v roke in zapre lekarno.

Doma so težko čakali Lenčke, vendar je zdravilo še prišlo o pravem času in je pomagalo. Lekarnar se je seznanil z družino in ji šel na roko. Nekoliko tednov po tem nočnem dogodku pa je lekarna zopet dobila napis: "Lekarna pri Mariji pomagaj", na hišnem vogalu pa je stala soha "Marije pomagaj", lepo pleskana in bogato pozlačena. Pred njo je vsako soboto in vsak Marijin praznik gorela lučka. Stari lekarnar pa se je v potrpežljivosti in človekoljubnosti zopet pomladil.

Jeli to slučaj ali božja nrevidnost? Kaj pravite?

Naši mladini.

A MONTHLY LETTER FROM YOUR FRIEND.

Dear Friends:—

In a few days, you will get your summer vacation. All the boys who will graduate, and wish to heed the call for service in the vineyard of the Lord as Priests of the Franciscan Order, are invited to write to our Father Commissary, for information.

Any boy who has completed the eighth grade, is qualified for beginning the regular course of studies.

And this course aims to train the will, intellect, head and heart, in to inculcate a knowledge of duty and virtuous habits.

Charges for tuition, board, lodging and laundry are very reasonable.

Application for admission should be accompanied by a testimonial of your pastor or some other responsible person, and your latest school report.

Address your letter to: **Very Rev. Father Commissary, Box 443, Lemont, Ill.**

MOTHERS' DAY.

The Blessed Virgin Mary Sodality celebrated Mothers' Day by receiving Holy Communion at the eight o'clock Mass which was offered for the spiritual and temporal welfare of the mothers of the Sodalists. It was edifying to see so many young ladies walk up to the Lord's table with their mothers to receive their Savior.

At three o'clock in the afternoon the mothers were delightfully entertained at a Program which was held in the Parish Auditorium.

As each member entered she was given a Medal of the Blessed Virgin attached to a blue ribbon. The mothers were tagged with a lucky number which gave them a chance of na'temptin' geake. The fortunate winner was Mrs. Pruss. The Sodalists and the mothers also wore carnations. The sick mothers and members were remembered with a medalion of the Blessed of the Blessed Virgin.

When the guests entered the hall, they thought they had come to Fairyland. The stage with its beautiful scenery and springtime blossoms looked as if it were the abode of fairies. Pink and white flowers and green sprays were placed on the tables which were arranged in the form of the letter **M**. The places were cleverly arranged so that each daughter sat opposite her mother.

After the guests were seated the Reverend Director, Father Plevnik and the School Sisters entered. They were greeted with enthusiasm and applause.

Then the program opened with an old-time hymn of the Blessed Virgin, their spiritual mother, which was familiar to the mothers and made them feel young and gay. Other songs by individuals and groups as well as poems and speeches in honor of "Mother Dear" followed.

The music was furnished by Mr. Joseph H. Sterbentz, the organist, who is a great friend of the Sodality.

After the last speaker had spoken, Reverend Father Plevnik gave a beautiful and instructive talk on "Mother".

During the recreation, thirteen waitresses arrayed in pretty pink and white aprons and caps appeared. Dainty refreshments topped off by ice cream and cake were served. Cries of "Delicious" were heard throughout the hall.

After the luncheon there was dancing mingled with the singing and happy laughter of the girls.

About six o'clock the Sodalists sang "Farewell Mothers", after which the gay and merry crowd left for their homes.

The success of this was greatly due to the efforts of the committee in charge and the entire sodality showed appreciation for all that was done.

Gone is the day, yet the memory of it lingers on!
Very respectfully,

**B. V. M. Sodality of St. Joseph's Church,
Joliet, Ill.**

(By G. B.)

FESTIVITIES OF CORPUS CHRISTI.

Along with many other happy days, June will bring us the feast of Corpus Christi. The celebration of the day has been somewhat stifled in our America. True, it remains much the same liturgically, but the public festivities that set apart the day in any country of the Old World are lacking here. We have relegated to the background one of the most colorful and most joyous feast of the Church. It is surely a pity that we Americans have become so "sophisticated".

In some Spanish countries, for instance, medieval splendor lives again on each succeeding feast of Corpus Christi. Preparations sometimes begin days before the event. Flowers of every hue from the fields and private gardens are carefully collected in baskets. The blossoms are then sorted according to color and plucked apart to form heaps of fragrant

gem is too costly. With such a back ground, how splendid and courtly the procession must be!

We all have heard grandparents or parents speak of the preparations that accompanied the feast in our own "Old Country"—how each home was decorated with green boughs, whether or not it was in the path of the procession—how wreaths of flowers and foliage were plaited and hung about the church—how the choicest laces and flowers were offered for the making of the chapels,—how, at break of day, a canon salute heralded the festivities,—and how, in their richest costumes, the congregation flocked to the parish church for the ceremonious services.

Some of these customs are still observed in Slovenian parishes in this country. The crowds of visitors from neighbouring parishes testify that all this pageantry is beautiful, appropriate, and heart-satisfying. Let us remember to do our part to solemnize the holiday.

Emily Blenkush.

A school group 1930, Pueblo, Colo.

petals. From these are made enormous, beautifully designed mosaics that cover the streets over which the procession will pass. Skilled and patient flower artists with the help of the eager populace, create these gorgeous carpets. The molds of wood and rugs are laid in place the day previous, but the bulk of the work, to retain freshness, is done early in the morning of the great day. Usually a single pattern, conventional or unique, extends the whole length of the street. Occasionally, too, some monastery, civic group, or family creates its own mosaic and chooses for the pattern an aspiration, a symbol, or coat-of-arms.

It is customary too, to honor some few families with the privilege of draping the statues within the churches, and for this purpose no velvet, no lace, no

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

When morning came, Bernardo said to him: "Brother Francis, I have resolved to renounce the world, to follow thee and to be subject to thee in all things whatever thou wilt command me."

Thus Francis in one single night mastered the rich Bernardo da Quintavalle and won to his cause his first brother. Small wonder then, that he so joyously and verily called the night which aided him in this victory: "Our sister, blessed night."

Bernardo now sold everything he possessed. But his wealth was exceedingly great. Hence, together with Francis they distributed money by handfulls to beggars, widows, orphans, travelers, convents and hospitals. When a certain priest, Sylvester by name, saw this, he reproved Francis sharply: "Francis, you still owe me a debt for the stoncs which I gave you for St. Damian's. Now, you are throwing money away, come, settle with me also!"

The heart of Francis to whom money was as dirt or dry leaves, was wounded by such selfish words, wounded yet deeper, because they came from the lips of one anointed. Impetuous as he was by nature, he dived into the pockets of the voluminous robe of Bernardo and brought up handfulls of money, which he gave to Sylvester as much as to say: "Here you are! If what I have given you is not sufficient, you can get still more!"

Abashed, Sylvester took the money and left. But in his heart he felt remorse and the sear of bitter reproach because of his avarice. He could not rid himself any longer of the thought about Francis and Bernard who had forsaken all things, yet who feel themselves happier than formerly, possessed of all their wealth. Making up his mind, he went to Francis and humbly besought him: "Brother Francis receive me also into your society." And he became so perfect and holy, that he conversed with God as friend with friend.

They came one after the other, from all stages of life, the high and the low, the learned and the illiterate, the noble and the plebeian: Egidio, "the knight of the Franciscan table," who despite his gentility and his knightly bearing, earned his daily bread now with the farmers in the fields, now with the masons as he mixed the sand and the lime to be used for building purposes, or brought water, or carried bricks; farmer Giovanni or Hohn, who endeavored to imitate Francis so exactly as even to cough like him; brother Pacifico, whom Emperor Frederick II Houhenstaufen personally crowned with the wreath of the poet laureate; brother Rufino, a relative of St. Clare, a member of a prominent family of nobles; "peccorella di Dio—lamb-kin of God," brother Leo, who joined Francis withal a youth whose heart was simple and innocent like the heart of a lamb or a dove, whom Francis loved especially because of this trait, as the Lord loved John; brother Masseo from Maringa, a man of keen insight, majestic figure, truly aristocratic yet magnanimous and above all, gentle in all his dealings with people, whom Francis particularly liked to take along on his missionary journeys; Angelo, Knight Tancredi, who remained a knight, both in thought and action, even in his poor brown monastic habit; Ginepero or Juniperus, meaning a juniper,

who grew and developed in the enwarming sun of God's holy grace and the words of Father Francis, in the manner in which the juniper grows in the forest, wonderful in his self-abandonment and lowliness, as the juniper shrub is the most lowly and unassuming of trees and shrubs, and yet bears fruit which is both useful and health-giving, in the same manner this simple soul bore the precious fruit of most beautiful example and amazingly ingenious and original sermons.

But why try to name them. Who could speak of them all! When but within a few years the followers of Francis numbered thousands! Then, too, we are not familiar with them all, nor do we know their work. But they are known to God, they are inscribed in the book of life . . .

* * *

But how did all these brethren pass away their time? Only in prayer? Oh, not at all! Or give way to idleness? That, even less! As all evil, Francis likewise contemned and hated idleness. Not readily were his words or his sermons tinged with asperity, but whenever he spoke of idleness, they became so. Every brother should be able to follow some line of occupation and thereby earn his living; that was his command. Only then, if they are unable to live by their earnings, may they accept alms from the good-hearted people, only then may they sit at "God's table", covered and prepared according to the infinitely good Lord for all His creatures. A brother who stole into his family unawares, with the sole purpose of living in idleness and well being, was thrust out of the monastery without mercy, because in his sight he was only a "troublesome fly". Francis appraised and respected every form of work, be it the meanest of labors and duties; but he desired that men should not turn their thoughts and spirits exclusively to the outer life, not only live for the world, for man does not live by bread alone. Let men be introspective! They should realize that there are still higher things, yet more precious treasures than daily bread, money, mansions, and possessions.

Nevertheless, he did not despise the wealthy. On the other hand he ever and anon taught his brethren and very sternly counseled them, not to despise and condemn those who live in plenty and cloth themselves in rich garments, for no man is permitted to judge his fellow-man. He commanded them to have a heartfelt love for the rich and poor alike, for we are all children of the same good and merciful Father.

What then was their principal purpose? To save their own souls, to serve God, to save other souls, teaching them by word of mouth and example. Francis himself was first in this. What

wonderfully sweet poesy is his speech and his teaching; sweet poesy, his life born in God, immersed so completely in Him wherefore, his example is so crystalline in its purity.

How did Francis preach, of what did he speak? To be sure, he spoke of that of which his heart was full: of God, of love, of poverty, of humility. Above all he preferred to preach of the sufferings of our Lord. After all, the Passion of the Lord is the most beautiful, most eloquent proof of God's love, at the same time the most mighty evidence of the grossness and horror of sin. But seldom he preached on the subject of hell, of eternal punishments.

He memorized only one sermon on the occasion of preaching in presence of the Pope and the Cardinals. But when he came to face them, he forgot all of it and spoke only what his heart and the spirit of God dictated to him.

Thus Francis taught:

consist." After awhile Francis suddenly exclaimed aloud: "O Fra Leo, should the lesser brother be able to speak all languages, have at his command all knowledge and literature, were it possible for him to prophecy and to uncover not only all future events, but also the innermost secrets of the conscience and the heart, note that this also will not give perfect beatitude." Going still a bit farther, Francis exclaimed yet louder: "O Fra Leo, lambkin of God, were the lesser brother able to speak the language of the angels, could follow the pathway of the stars, could recognize the healing powers of all herbs, and if all the treasures of the earth were open to him, were he to know the strength and characteristics of all the birds and fishes, of all the animals and men, and trees and stones and roots, and bodies of water, note that this will not make for perfect beatitude." Walking on again Francis exclaimed anew: "O Fra Leo, should the lesser brother

The Pueblo's school children at play.

One day he went from Perugia to St. Mary's of the Angels, with Brother Leo. It was early spring and the days were still extremely cold. While walking along, of a sudden Francis called to Brother Leo who was a little ahead of him and said: "Fra Leo, even if our lesser brethren living in the world should give a most beautiful example of piety and holiness, yet note and remember well, that in this alone there is not perfect beatitude." Walking a little further Francis again began: "O Fra Leo, if our lesser brother were empowered to give sight to the blind, to make the crooked and crippled straight, to cast out evil spirits, to give hearing to the deaf, the lame to walk, the dumb to speak, and what would still be more astounding, to raise the dead who had already lain four days in their graves, yet note that neither in this does perfect beatitude

be able to speak so eloquently as to convert all unbelievers to the faith of Christ, note that nor will this attain for him perfect beatitude."

In this manner they walked about two miles, when brother Leo wondering very much, suddenly asked: "Father, in God's name I beg of thee, pray, tell me, in what then is perfect beatitude?" Then Francis said to him: "If we arrive at St. Mary's of the Angels drenched to the skin from the rain, stiff from cold, bespattered with mud from head to foot, and because of hunger can only with difficulty hold ourselves on our feet and when we knock, the irate porter opens the door and snarls at us: "Who are you?" and we answer him: "We are two of your brethren," but he only retorts:

(To be continued.)

SKRE ZA NAŠO MLADINO.

P. Benedikt Krakar, Dunaj, Avstria.

Danes se poslužujejo vse politične stranke v dosego svojih ciljev šolske mladine in otrok. Na vse mogoče načine vabijo mladino v svojo sredo in ji ucepljajo svoje nauke. Govoriti mislimo v naslednjem zlasti o vzgojnih načinih socializma, ki z raznimi gospodarskimi dobrinami navezuje otroke nase in vzgaja iz njih prave janičarje nevere in sovražstva proti cerkvi. Ker je socializem, kakor pravijo mednarodno, zato je tudi njegovo delo takorekoč po celem svetu zasnovano na istih načelih. Ogledati si hočemo to delo, po katerem prerokujejo svobodo in odrešenje sebi in svetu, kako se izvaja zlasti v starem kraju v Evropi, predvsem v Nemčiji in Avstriji. Je na vsak način zelo zanimivo, ker se z malimi krajevnimi in državnimi spremembami lahko prenese v vsako poljubno državo.

Mladina kot bodoča delavna sila socializma je v Evropi organizirana in strnjena zlasti v dveh društvih: "Otroški prijatelji" in "Rdeči sokol".

1.) **Društvo otroških prijateljev.** To društvo je avstrijskega izvora. Ustanovil ga je redaktor A. Afritsch l. 1908 v Gradcu. Leta 1917 so strnili 32 skupin z 8000 člani v "državno zvezo", da bi tako, kakor so rekli, prišlo nekaj solnca v ubogo otroško življenje. L. 1922 je bilo to društvo uradno prizvano v soc. dem. stranko; leto pozneje je bilo združeno z društvom lože "Prosta šola", ki je bilo že na dokaj slabih nogah, in je dobilo tudi nove postave, s katerimi se prosto priznava socializem. Soc. dem. program mesta Linca iz l. 1926 je napisal za otroške prijatelje važen stavek: "Soc. dem. ustanavlja in vzdržuje vzgojne organizacije, ki streme za tako duševno in telesno vzgojo mladine, ki je prežeta s soc. dem. duhom."

Statistika teh društev nam jasno govori, da tu nimamo opraviti z navadnim "rdečim igračenjem". Samo v Avstriji je že 380 krajevnih skupin s 95.000 odraslimi udi in 67.000 otroci. Poleg 500 delavnih moči, ki so plačane, jih dela 4500 zastonj. V pretečenem letu so nabrali 3 milijone šilingov (7 šil. je en dolar), s katerimi ustanavljajo krajevne knjižnice, obdarujejo za božič, za l. maj ali rojstni dan otroke in skrbe za podporo, ako kateri izmed njih zbolijo. V Nemčiji so tudi uvedli to društvo. Imajo že nad 2500 krajevnih skupin s 100.000 otroci, ki jih vodi 5000 ljudi. V Čehoslovaški je nad 100 skupin, v Poljski 20 in tako po vseh državah, več ali manj, kakor so pač socialisti pri moči. V celem je pač že 3000 krajevnih skupin s 300.000 otroci in polovico toliko odraslimi. Vsak mesec agitira nad 900.000 raznih "otrokoni prijaznih" časopisov in letakov za soc. dem. vzgojo. Nešteta zabavišča, domovi, športni in igralni prostori, prilike za taborjenje v počitnicah, vse to je mladini na razpolago. Da se vsi ti stroški morejo kriti, so vpeljali takozvani "otroški groš" (Kinder-groschen—groš je stotinka šilinga). Vsak organiziran tovariš mora od vsakega šilinga svoje plače oddati za društvo otrok po en groš.

2.) **Društvo "Rdeči sokol".** Ta organizacija, ki jo je ustanovil l. 1925 Dunajčan Tesarek, ni izvirna, ampak je le posnetek tkzv. "stezosledcev", izvidnikov ali skavtov in ruskih pionirjev, ter ima posebno nošo: modre ali rjave bluze in rdeče rute za vratom. Z 10. letom postane otrok, ki je bil do takrat "piščanec", mladosokol, in se podvrže soc. dem. vzgoji, ki je izvedena dosledno do sleherne malenkosti. Po prestanem izpitu in sokolski obljubi (služba v vrstah socializma), postane mladosokol pravi "rdeči sokol", ki uravnava svoje življenje po 8-12 zapovedih. Tudi dekleta, "notuiče lastavice", so v tej organizaciji in v Avstriji je že nad 120 skupin s 7000 sokolicami. Pa tudi po drugih deželah vneto pristopajo.

Rdeči sokol hoče predvsem pripomoči do zmage socialistični misli: Biti rdeči sokol se pravi, biti vedno rdeč in biti vedno pripravljen pomagati rdeči stvari. (Kinderland, 1926, str. 51) Poleg tega so rdeči sokoli kadeti takozvane republikanske "obrambne zveze". Zato ni čudno, da ta mladina kljub izreku: nikoli več vojne! — vsa gori za krvavi evangelij svojega "odrešenika", za socializem. Pri dunajskih izgrelih l. 1927 je najbolj divjala socialistična mladina. Socialistična miselnost se razodeva tudi v pesmih, ki vzpodbujajo k orožju in požigu samostantskih streh. Poleg rdečih sokolov so tudi še tkzv. komuni-

stični "rdeči mladi pionirji", ki se bore proti sovražnikom delavstva po šolah in proti vsakemu nacionalno socialnemu in verskemu "poneumčevanju" otrok v šoli in v družbi.

Društva si prizadevajo z vsemi sredstvi, da bi prišlo do popolne ločitve cerkve od države; zato nastopajo proti konfesionalnim šolam in žele, da bi katoliški otroci ne obiskovali katoliških šol in zavodov. Tudi pobijajo vse nasprotne organizacije. Po tom teh organizacij si vzgajajo najboljše agitatorje za svojo stranko in zato piše soc. vzgojni list l. 1921: "Ta društva pripravljajo proletarijatu pot in le tedaj, če bomo rekli: pustite male k meni priti, bo nebeško kraljestvo socializma postalo naše. Brez soc. vzgoje otrok ni socializma."

3.) **Otroški razum je treba zrevolucionirati.** Socijalisti se dobro zavedajo, da najbolj uspevajo tedaj, če zamore v otroških dušah spoštovanje do vsakere avtoritete, ki je še vedno precej globoko ukoreninjeno. Volja se mora zato zrevolucionirati, da bo mehka in pripravljena za soc. boj!

Četrta božja zapoved je mladini odveč! "Socialistična družba ne pozna avtoritete posameznika nad posameznikom. Ne! Mi hočemo vzgojiti iz otrok svobodne ljudi, ki nosijo npravno postavbo v sebi in ne klonijo pred postavbo Boga ali kakega mogočnika sveta." (Soc. vzg. 1922, 3). Dečki in dekleta se vzgajajo skupno, da na ta način čim prej izgine čut sramežljivosti po nasvetu nekega voditelja lože: "Izpremenite samo moralne zakone in revolucija je neizogibna." Da mladino lažje pripravijo za revolucijo, zato jo skušajo iztrgati iz družin in jo vzgajajo v lastnih domovih, češ, vzgoja v domači družini ni podedovano dobro, ampak podedovano zlo. . . Vse dneve, ob katerih bi otroci lahko bili skupaj s starši, uporabijo za skupne izlete. Tudi čut hvaležnosti se mora mladini pristuditi, ker "omečašča" otroka, ki ga mora plačati s svojim značajem. Vsako dobrodelnost je treba zato pobijati s soc. samopomočjo. Končno je treba vreči na tla vso človeško družbo. Zato piše njih Soc. vzgoja (1922, 3): Mladine nam je treba, ki bo dorasla ustvarila to, kar smo mi započeli, ki bo razbila kapitalistično družbo in upostavila socialistično. Imela bo za to moč, ker ne bo mogla drugače misliti, čutiti, delati, kakor pa socialistično.

4.) **Proč z vsako vero!** Kakor večina socijalistov, tako smatrajo tudi prijatelji otrok vero za neko omamno duhovno sredstvo, za opij, s katerim se opaja narod. Zato se od otrok odstranja kolikor mogoče vsak verski vpliv in vrše vzgojo večinoma svobodomislecij kot voditelji skupin. Verski pouk nadomešča nekak nauk o splošni morali, ki je seve usmerjen čisto materijalistično: plemenit bodi, dober in rad pomagaj! Ob nedeljah in praznikih prirejajo tkzv. "kulturne slavnosti" in "proletarske praznike".

Nedeljske slavnosti se vrše redno v času med glavno farno mašo, da na ta način mladino odtegnejo cerkvi. Tu prepevajo razne soc. pesmi, proslavljajo soc. in svobodomiselnje voditelje, — nekak nadomestek za češčenje naših svetnikov — ali pa tem podobne pesnike. Nato slede telovadne tekme ali pa izprehod, kajti socijalisti so prepričani, da je izlet v naravo za telo in duha njihovih otrok mnogo bolj zdrav in prikladen, kakor obisk cerkve. "Krščanski velikonočni praznik, ki ga ne morejo odpraviti, proglašajo za nekak praznik probujenja pomladi. Odrasli in mladi. Odrasli je neumnost, zato pridigajo o odrešenju, ki bo izšlo iz njih lastne srede—po socializmu. Tudi pri božičnem slavi mora vse versko izginiti, zato prepovedujejo božična drevesa in božične verske pesmi, katerim so radi znanih melodij, ki jih ne morejo spraviti s sveta, podložili besedilo, ki sramoti vero in povzdiguje socializem. Da odvrnejo otroke od procesij na dan sv. Rešnjega Telesa, prirejajo ob istem času tkzv. "Dan otrok" ali kak pomladanski praznik. Ob istem času torej, ko gre po cestah slavnostna, več stotletij stara procesija, prirede tudi prijatelji otrok obhode in sicer navadno po istih cestah (— vera je zasebna stvar! —) ter se vlečejo na rdeče okrašenih vozovih ven na športne prostore, kjer se razvije "prosta" zabava. Mesto birme se podvrže odrasla mladina nekaki "mladostni posvetitvi", s katero prestopi v vrste odraslih članov ali tovarišev. Ta posvetitev, tako piše Soc. vzgoja (1924, str. 182), je praznik, ki vnelo našo mladino v vrste bojujočega se proletarstva. To je krona našega večletnega dela.

Za vero nim ni, saj pravijo, da jo nadomešča znanost in notranji čut. Soc. vzgojitelj Kanitz pravi: "Zakaj živim? To

vprašanje si lasti cerkev in ona sama nanj odgovarja in v tem je ravno največja nevarnost za vzgojo naših otrok." (Soc. vzg. 1924 str. 95). Toda ne čudimo se nazorom teh ljudi, ki hočejo ustvariti nebesa tukaj na zemlji in uče mladino moliti svobodomiselnih očenaš, ki se tako-le glasi: Zemljala! Naša zemlja, ti si naša nebo. Posvečeno bodi tvoje ime! Pridi k nam tvoje bogastvo. Volja dobrih in najboljših naj se zgodi. Daj nam, o zemlja, naš vsakdanji kruh in odpusti tistim, ki te v svoji slepoti zametujejo. Ne padajte v skušnjave nadnaravnega upanja, temveč rešite se zla vsake vere, ki nas hlapčevsko ponižuje! Amen.

5.) Po njihovih sadovih jih boste spoznali. Te besede božjega Odrašenika veljajo tudi o socialistih. Na trnju in osatu, ki ga rodi njihovo vzgojno delo, bi zastoj iskali grozdja in drugih plemenitih sadov. Zrastejo res sadovi, toda taki, ki niso sadovi! Samo par zgledov! V Steyerju so leteli otroci za duhovnikom, ki je nesel sv. popotnico in vpili: iztrgajte mu krake! Duhovnik je moral oditi iz hiše pri zadnjih vratih, da se je izognil surovih tolpi. V St. Pöltnu je metal soc. fant za duhovnikom, ki je šel obhajati kamenje. Da obmetavajo znamenja in razpela ob cestah z blatom i. t. d. je splošno znana stvar. V Innsbrucku je neki otrok streljal s flobertovko v križ in se s tem celo hvalil! Otroke, ki gredo k sv. spovedi, zasledujejo soc. tovariši večkrat ne samo do cerkve, ampak tja do spovednice. Večkrat se dogodi, da tako nahujskani otroci ob dnevih sv. obhajila onečastijo posvečene motna besedila. Da, celo mrtvaške vozove pri pogrebih so kahostije. Iz katoliških molitev se norčujejo in jim podtikajo sramenjali, tako daleč sega podivjanost te soc. mladine! Nobena stvar ji ni več sveta! Kip Matere b. so na pr. namazali s človeškim blatom! Ravno tako izropajo cerkvene puščice in druge predmete, samo če jih dosežejo. Naravno je, da se ta podivjanost razodeva tudi doma nad lastnimi starši, ki pač večkrat čutijo, da so jim zrasle v lastnih otrocih prave šibe, ki jih pretepajo, bijejo s pestmi in jim groze z revolverji. — Kako žalostno je nadalje v nravnem oziru te mladine, ne pride veliko na dan. Spolne bolezni se strahovito širijo med mladoletnimi radi medsebojnega spolnega občevanja. Seveda, če se zavedamo, da so voditelji teh otrok, najbolj vneti zagovorniki koedukacije, potem se ne bomo čudili posledicam. S sramotjenjem vere in pobalinskim norčevanjem ne bodo ti možje dosegli dobrih vzgojnih sadov.

6.) Kaj treba ukreniti? Jasno je, da gre tu za bodočnost ne samo posameznih otrok, ampak za bodočnost celih narodov. Ne samo besed, dejanj je treba! Kakor socialisti, tako tudi mi. Kjer je dimnik, tam mora biti tudi skupina! Tako socialisti. Zato se moramo zavedati, da je glavno delo v tem, da pozitivno skrbimo za napredek in obrambo družine, ki je takorekoč raj vsakega otroka. Kjer bi pa družina tako ali drugače odpovedala, tam se mora zavzeti za otroke kršč. dobrotelnost in jih vzgajati v katoliških domovih in zavetiščih. S samim godrujanjem in stokanjem se prav nič ne doseže, kvečjemu se s tem vzgaja malosrčnost, ki ovira vsako delo in našim nasprotnikom le služi. Dejansko je treba prijeti in delati in sicer oni, ki jim je dano, z duhom, drugi pa vsaj z denarjem, kajti brez tega ne pridemo naprej, ako hočemo socialistično strujo in povodenj zajeziti, upostaviti protiutež in rešiti našo mladino.

PISMA.

1919 West 22nd Place,
Chicago, Ill., April 22, 1930.

Častiti gospod urednik:—

Danes se prvič zglašim v krogu naših mladih prijateljev. Pri nas je vedno kaj novega, posebno gospodje kateheti. Radovedno gledamo k vratom, češ, kateri obraz se bo danes prikazal. Kdaj boste pa Vi na vrsti? Najbrž je tam v Lemontu preveč lepo, posebno sedaj, ko se oglašča cvetoča pomlad. (Seveda je. Le pridi nas kaj pogledat!) Samo tam v Edinost včasih smuknete mimo nas. Le pridite bolj blizu, boste videli naš prjazen prostorček za igranje. Leseni konji nas varujejo nesreče. Kar čudimo se, kako se jih vsak avto boji. Samo veter, ta jih včasih dregne v rebra, da se malone zlomijo. Drugače bi pa živi konji nikdar ne bili boljši od teh.

Slišali smo, da bomo imeli piknik v Lemont, pa še ne vemo kdaj. Najbrž je to še skrivnost, zato nikar ne povejte našemu g. župniku.

Na velikonočni ponedeljek smo imeli igro. Videl sem Vas tam, a žal, da ste odšli, ko je bilo ta boljše na vrsti. Gospod župnik so na odru delili pirhe in pomaranče malim otrokom, pa tudi ta veliki so "marčali" v vrsti. Pravijo, da so tudi odrasli radi otroci, kadar se kaj dobi.

Se bom že še kaj oglašil.

Vaš udani

Matic iz šole sv. Štefana.

900 East 237th Street,
Euclid, O., April 22, 1930.

Dear Rev. Father:—

We just had our Easter vacation and we enjoyed it very much. I am twelve years old and in the seventh grade. I go to a Slovenian Catholic school, which is St. Christine's school. Our Sister's name is Sister M. Aurelia. My brother is now in college at Hinsdale, Ill., but I intend to go to Lemont to be a sister. I'd write this letter in Slovenian, but I was afraid I'd make too many mistakes. The Altar Society of St. Christine's Church are having their play, the "Three Sisters". I think it's very interesting. The pastor of our church is planning to establish a new church, next to the school. I'll now end my short letter, sending you my best regards.

I remain,

Jennie Ule.

P.S.:—Please put this letter in a little corner in the Ave Maria.

Bowling Green, Ohio.

Dear Rev. Father:—

Our vacation will begin on May 16. During vacation time there is much work on the farm, and I will help my parents to do some work, and at the same time, I will not forget to write for the "Ave Maria" to let my girl friends know how I will enjoy vacation.

Our farm is far away from the church. I would like to go to Holy Communion often, but cannot do so on account of the long distance to the church. We all love our good Rev. Father Bushkuhl, who gives us instructions. Some time ago we had the forty hours devotion, and many received Holy Communion. And now we have May devotions. In fact, people in this part of the country are very good Catholics.

"Ave Maria" for the month of May was a great surprise for me when I noticed a letter from Mt. Assisi Academy. I congratulate you girls, and I will pray for you.

And for you Rev. Father, I will offer my Holy Communion for your intentions.

Sincerely yours,

Mary Snider.

Editors Note:—I am very grateful for your prayers and Holy Communion offered for my intentions. I am glad that there are good Catholic people in your parish. May God bless you all!

Box 574, Gilbert, Minn.
April 24th, 1930.

Cenjeno uredništvo A. M.:

Vesela sem, ker sem med dopisovalci Mladinskega oddelka dobila svojega bratranca, Viljema Stupico, Rauch, Minn. Hej, otroci, le na naš "corner"! Tukaj se bomo seznanili s svojimi sodrojniki širom Amerike ali pa bomo iz pisem spoznali življenje po drugih slovenskih naselbinah. Odkoder se še niso doslej oglašili, od tam naj pridejo prva pisma. Nikar se ne bojte, da bo Vaše pismo šlo v koš. Naš striček je zelo prizanesljiv in rad popravlja naše "čacke". Le poskusite in videli boste, da je res.

Pozdravljam zlasti vse nove dopisovalce in seveda tudi našega potrpežljivega urednika.

Bethlehem, Pa.
May 17, 1930.

Prečastiti gospod:—

Od 11. do 13. maja smo imeli pri nas štirideseturno pobožnost. Pridigali so že prej dobro poznani Father Odilo. Cerkev je bila za to priliko lepo okrašena. Okrasile so jo naše dobre sestre.

V nedeljo, dne 25. maja, bodo deklice našega osmega razreda sprejete v Marijino družbo. Tudi jaz bi radi z njimi pristopila, pa sem še premlada.

Prvega junija bomo imeli veliko slavnost: v naši cerkvi bo prvo sv. obhajilo. Tudi moja sestra bo med prvoobhajankami.

Drugič se zopet oglašim. Sedaj Vas pa lepo pozdravljam.

Mary Gombosy, po domače "ta mala".

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

* Maynard, Theodore: DE SOTO AND THE CONQUISTADORES (1930)

The Catholic Book has chosen this book as its April selection. The significance of the book is stated by the Rev. F. Tabolt, S. J., Editorial Secretary of the club:

"This book is significant for two reasons. In the first place, it marks the departure of Mr. Maynard from the field of poetry where he has made his name so well known, and reveals him as an interesting, yet trustworthy historian. Secondly, it gives the proper interpretation to that great religious and military adventure — the Spanish conquest of the new world. The lack of understanding, sometimes unconscious, sometimes deliberate, revealed in most of the books treating of Latin America arises from the fact that they have been written by non-Catholics whose alien traditions have left them unable to comprehend a race whose religion is so much a part of their lives as to appear in their very crimes."

—Catholic Universe Bulletin April 11, 1930.

Rosman, Alice Grant: VISITORS TO HUGO (1929)

Minton, Balch and Co. N. Y.

This Georgian romance is so exceptionally charming as to satisfy any reader of it no matter how critical. The book is not merely an attractive story, it is much more than that. It is an accurate description of the time and scene of the plot. It is a character study not only of all the persons coming in contact with Hugo but also a clear portrayal of Hugo's sterling character. There is pathos, there is humour, piquant, entirely devoid of sarcasm. What more can be expected of a novel so perfect in all its details. No one reading it will be disappointed.

* Tynan, Katharine: THE RESPECTABLE LADY (1928)
D. Appleton and Co. N. Y.

The scene of this novel is laid in Eastshire, England "where one could still live thirty, over thirty, even forty miles from a railway station." The people living there were strong on respectability and before the Great War feudalism still prevailed.

The plot of the story is carefully developed from the very coming of the Respectable Lady to her departure.

The novel is dignified in style befitting the type of people it describes. With all this it is interesting and deals with characters rather than objects.

Tarkington, Booth: PENROD JASHER (1929)

Doubleday, Doran and Co. Garden City, N. Y.

Those who have enjoyed reading Tarkington's *Penrod and Sam* will find equal enjoyment in following the adventures of Penrod, surnamed Jasher the Detective. Boys of the age of Penrod have many things in common with Penrod. Their ideas, their fantasies, their experiences seem so real and important to them. Oftentimes their elders laugh at their peculiarities (as they call them) yet it takes a father like Penrod's father to understand the small boys.

* Harland, Henry: THE CARDINAL'S SNUFF BOX (1900)
John Lane: The Bodley Head, London and N. Y.

The Cardinal's snuff box played an important part in the religious beliefs of one young man and also in his romance. There is not a dry spot in this book. It is thoroughly refreshing, vivacious and a clean story. The plot moves on rapidly. Read it and smile.

Plum, Mary: THE KILLING OF JUDGE MacFARLANE (1930 February Publication)

Harper and Brothers, Publ. N. Y.

Tracy, Louis: THE MANNING-BURKE MURDER (1930 March Publication)

There are several points which are common to both these detective stories although the scene of action of the first is in Chicago, whereas the action of the other is in Somerset, England. Both the heroes are comparatively poor and both the heroines are wealthy. In both cases the murders were committed almost—but not quite—before the eyes of one or more characters in the books. They are both well written and sufficiently puzzling for every detective story enthusiast.

* Ten-Eyck, Mary Dodge: COLLEGE DAYS AT THE MANOR

Benziger Brothers, N. Y.

"College days for the 'Big Five!' Lillian, Teresa, Tony, Estelle and Cecile are out of academy and what times they have in college! Adventures, fun, and vivid moments galore. The girls have ice carnivals, tea dances, and entertainments, which will delight every girl-reader's heart. Some of the girls meet young men in whom they are interested and some feel the call to the higher life.

"The story of these five wholesome Catholic girls should be in the hands of every Catholic girl from 12—18. It will encourage attendance at Catholic schools by presenting a true picture of a typical one."

—The Catholic Universe Bulletin—Apr. 25, '30.

Benson, Therese: THE GO-BETWEEN (1930)

Dodd, Mead and Co.

This is an interesting story of a young author using a pseudonym which is the only name known to his publisher. His principal advocate and advisor in the publisher's office likewise uses a pseudonym. Event follows event until the whole mystery is unravelled and both critic and author recognize each other. Every reader will love the charming and precocious Go-Between who does much towards bringing the story to a satisfactory close.

Yates, Dornford: BLOOD ROYAL (1930)

Minton, Balch and Co., N. Y.

* Yeo, Margaret: A KING OF SHADOWS (1929)

The Macmillan Co., N. Y.

These two books have points of similarity and contrast. Both of them deal with royalty and in both the principals are similarly weak characters. *Blood Royal* is the story of the Austrian Crown Prince after the World War. *A King of Shadows* uses the true historical background of James III and VIII of the Stuart family. Anyone who likes a historical romance will enjoy these two books.

Propper, Milton: THE TICKER TAPE MURDER (1930)

Harper and Brothers, N. Y.

Another detective story by the author of *The Strange Disappearance of Mary Young*. This mystery is so entangled that its solution is almost—but not quite—impossible.

Wren and McKay: THE SECOND BAFFLE BOOK (1930)

Published for The Crime Club, Inc.

By Doubleday, Doran and Co., Inc.

This is something entirely new in the realm of detective fiction. The book may be said to serve a double purpose. First it may be used simply as any other book is used, to be read; and second, it is a book of games. The book contains a group of thirty authentic mysteries, mysteries that have baffled the police until they were solved. You are given the facts which were given the detectives on the case. You are to solve each mystery to the best of your ability. When you have done so you turn the book upside down and find your solution in the back of the book. Each correct solution gives you ten points. See how good a detective you can be.

VSEBINA JUNIJSKE ŠTEVILKE:

Junijske pesmi (p. Evstahij)	str. 161
Nekaterim materam v preudarek (p. Odilo)	str. 162
Mesečni pridigar (pet pridig)	str. 163-165
Tebe ljubim (pesem — m. Elizabeta)	str. 165
Minnetonka (p. Bernard)	str. 166-172

Kulturni obzornik:

Film in katoličani (S.S.)	str. 173-175
Drobne vesti (urednik)	str. 175
Ako bi bil jaz hudič . . . (p. Odilo)	str. 175
Kako se bo vršila Baragova stoletnica?	str. 176
Pravljico ti povem (pesem—p. Aleksander)	str. 176

Sestram v Gospodovi službi:

Z grička Asizij	str. 177
Pisma kandidatic	str. 177
Oče naš . . . (G. Papini—A. Duhovnik)	str. 178-179
V spovednici (pesem—p. Aleksander)	str. 179

Evharistični kongres v Kartagini (dr. F. Trdan)	str. 180
Lekarna pri "Mariji Pomagaj" (p. Hugolin)	str. 180 in 183

Glasovi od Marije Pomagaj (p. Bernard)

.....	str. 181-182
Iz našega ofisa	str. 182-183

Naši mladini:

A monthly letter from your friend	p. 184
Mother's Day (by G. B.)	p. 184
Festivities of Corpus Christi (Emily Blenkush)	p. 185
Legends of St. Francis (Ksaver Meško—Miss A. Wahčič)	p. 185-187
Skrb za našo mladino (p. Benedik Krakar)	p. 188-189
Pisma	p. 189-190
In the realm of books (A. Wahčič)	p. 190

Phone 3864

Phone 1389-R

Šetina in Slapničar

ZALOGA NAGROBNIH SPOMENIKOV

1013 N. Chicago Street,

Joliet, Ill.

MERCHANTS MINERS BANK

CALUMET, MICH.

Vsem Slovincem se priporoča za številni obisk.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

Naznanjam, da še vedno sprejemam vsa naročila, ki spadajo v področje upravnništva Ave Maria v Lemontu.

Sprejemam naročnino za list Ave Maria, St. Francis Messenger, Cvetje, Kraljevstvo božje, članarino za Apostolat sv. Frančiška, za lučke in sv. maše. V zalogi imam vsakovrstne devocionalije, koledar Ave Maria, ozir. Spominsko knjigo in plošče Rev. Odila. — Toplo se priporočam.

MRS. MARY KOBAL

1901 W. 22nd St., Chicago, Ill. Phone Roosevelt 8580

ŠIRITE AVE MARIJO!**JAVNE ZAHVALE**

Moram Vam priznati, da je Vaša Alpen Tinktura v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo Bruslin Tinkturo zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše Broslin Tinkture zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš Fluid zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega Fluida. Najlepše se Vam že v naprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droiullard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša Elsa žauha zoper rane in srbečo kožo najboljšo zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.

NAZAJ V DOMOVINO!

Ta klic se zadnje čase vedno pogosteje čuje med ameriškimi Slovenci. Zlasti starejši, ki težko dobe enkrat zgubljeno delo in nimajo otrok, ki bi jih vezali na Ameriko, so zopet začeli misliti na vrnitev v domovino. Med njimi so celo taki, ki nimajo več nekdanjega doma, v katerem jim je tekla zibelka, ampak bi si ga morali nanovo ustanoviti. Eni bi radi kupili kako malo posestvo, kateremu bi žrtvovali preostale moči, da bi se jim prihranki ne posušili, ko bi jih najbolj potrebovali. Drugi poižvedujejo, kje bi se dalo dobiti kaj primernega za kak obrt, ki bi jim nesel za sproti potrebno. Te poslednje bi rad opozoril na lepo priliko, ki se jim ponuja.

V prijaznem in zdravem planinskem mestecu Kamniku je na prodaj lepa enonadstropna hiša. Se razume, da zidana. Stoji na glavnem trgu sredi mesta. V basementu so prostorne kleti. V pritličju ste dve trgovini. Zgoraj v prvem nadstropju je pet lepih sob, med njimi prave sobane. Šesta soba, tudi tako velika, da je bila nekdanj šola notri, sedaj je pa žitnica, bi se istotako lahko spremenila v stanovanjsko sobo. Od zadaj, z dvorišča je ob celem prvem nadstropju, razun omenjene žitnice, z okni zaprt hodnik ali porč. Poleg drugih potrebnih pritikin ima hiša električno razsvetljavo in vodovod.

Da ne bo kdo mislil, da je podpisani med tem "kuto" slekel in se podal v Real estate business, naj povem, da je hiša last slovenske frančiškanske provincije sv. Križa. Prodaja jo zato, ker je zunaj na deželi kupila prostor za kolegij, ki ga do sedaj ni imela. Kupcev ne manjka. Pač vedo, kakor ve ona, da ima hiša še lepo bodočnost, skupno z mestecem Kamnik. Turizem v kamniške planine in k divnemu izviru Bistrice se vedno bolj poživlja. Če izteče še železnica po Tuhinjski dolini na Štajersko kakor se obeta, bo vrednost zemljišč in hiš podvojena.

Podpisani je začasa lanskega bivanja v Ameriki od večih čul željo, da bi radi v domovini kaj kupili in se za stalno vrnili domov. Na to se je spomnil, ko je provincija hišo dala na prodaj. Opozoril jo je, da bi bilo dobro to tudi Amerikancem javiti, ker morda kdo ravno kaj takega išče. Tako sem jaz prišel do tega, ne kot kakšen prekupec ali "komišnar", ampak samo kot blagohoten prijatelj svojih

dragih Amerikancev.

Hiša bi bila pripravna tudi za take, ki se ne mislijo sami s kakim obrtom ukvarjati. Del stanovanja bi rezervirali zase, ostalo bi pa dali v najem. Tako smo ves čas delali tudi mi. Del basementa in ono sobo, ki je bila prej naša bogoslovna šola, sedaj pa žitnica, smo pridržali za lastno porabo, drugo smo imeli v najemu. Dasi najemnikov nismo take pritiskali, kakor drugi hišni gospodarji, nam je najemnina vendar vrgla letnih 15,000 Din. Ko bi jih zahtevali 20 ali 25,000, pa bi jih bili tudi dobili. S to najemnino pa mala družinica v Kamniku že lahko živi, kak samski celo zložno.

Kot posebna ugodnost za take, ki bi bili radi bližju cerkve, naj omenim še to, da se hiša z ozadjem tiši zidu frančiškanskega samostana. S trga, kjer je glavni hišni vhod, je v frančiškansko cerkev le par korakov. Večje ugodnosti si v tem oziru ni moč misliti. Pred hišo je tedenski tržni dan za živila.

Cena je 450,000 Din, to je okroglih 8000 dolarjev. Prodaja se iz roke v roko, brez posrednjega prodajavca od strani frančiškanske provincije. Nanjo ali na podpisanega naj se dotični tudi obrne, ki bi mislil na nakup.

P. Hugo Bren, O.F.M., frančiškan, Ljubljana.

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

Organizacija izdaja svoje lastno glasilo

"ZARJA",

ki je prvi in edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in prinaša le to, kar je v korist in izobrazbo žen in deklet. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini, za nečlanice pa stane \$2.00 letno. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov:

"ZARJA", 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

Mihael Trinko

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovenecem v Chicagi se prav toplo priporočam.

2114 West 23rd Place,

Chicago, Ill.

Vabilo na Baragovo proslavo v Lemont.

NEDELJO, 6. julija, se bo na lemontskih gričih obhajala obletnica lanskega katoliškega shoda.

Kako se bo obhajala?

Spodobi se, da se neka posebna okolnost ne prezre. Lani na katoliškem shodu se je sprožila misel letošnje velike Baragove proslave. Zavoljo tega se je sklenilo dne 14. maja na tozadavnem zborovanju v Chicagi, da mora biti Lemont s svojo Marijo Pomagaj na poseben način deležen Baragove proslave.

Obletnica katoliškega shoda se bo torej obhajala v znamenju Baragove stoletnice.

Da pa ne bo lemontska Baragova proslava enaka proslavi na Evelethu v Minnesoti ali proslavi v Marquettu in na Calumetu v Michiganu, bo imela naša slovesnost pri Mariji Pomagaj popolnoma samostojen značaj.

Tako-le se bo vršila:

V SOBOTO ZVEČER v mraku procesija z lučkami na grič. Pridiga p. Odila o misijonstvu. Kres v čast slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda.

V NEDELJO DOPOLDNE ob 10. uri (ob 11. po čičaškem času) sv. maša na griču in pridiga p. Odila o Baragi in njegovem misijonskem delu.

Po službi božji oddih in obed romarjev.

POPOLDNE ob 1:00 uri v cerkvi blagoslov z Najsvetejšim.

Takoj na to se otvori na griču

BARAGOVA MISIJONSKA RAZSTAVA.

Ta razstava obeta biti nekaj silno zanimivega. Veliko predmetov bo razstavljenih, ki so v tesni zvezi z Barago in drugimi velikimi slovenskimi misijonarji v Ameriki. Od raznih strani se oglašajo naši prijatelji, ki bodo razstavili dragocene predmete, kakoršnih ni videti kjerkoli. Noben Baragov častilec ne bi smel zamuditi te edine prilike, ki mu bo na razpolago ta dan.

Obenem z razstavo se bo vršil na našem griču

INDIJANSKI BAZAAR.

Zopet nekaj popolnoma samosvojega. Iz vsega bo vel pristni indijanski duh in v vsako posameznost bo vtisnjen indijanski značaj. Kreпки Indijanci bodo prišli od raznih strani in se bodo bratili s Sloven-

ci v spomin zaslug, ki jih ima slovenski narod za civiliziranje raznih indijanskih plemen.

Istočasno z razstavo in Bazarjem bo prvokrat delovala novootvorjena

SLOVENSKA ODDAJNA RADIO POSTAJA.

Kdor ne bo takoj prišel na vrsto, da bi si ogledal razstavo, kdor se bo utrudil pri ogledovanju bazarja, bo imel kratek čas in velik užitek s poslušanjem izbranega slovenskega radio programa. Tudi to bo novost prve vrste.

* * *

Poseben namen, ki ga imamo s to prireditvijo in ki se prav lepo ujema s pomenom cele slavnosti, je ta, da zberemo prvi fond za novoustanovljeno

PETTISOČDOLARSKO DIJAŠKO USTANOVO.

Stoletnica Baragova zahteva, da v tem letu postavimo velikemu možu primeren spomenik, ki bo oznanjal Baragovo slavo.

Najlepši spomenik in Baragi samemu najljubši bi pa bilo gotovo to, če se omogoči siromašnemu, pa od Boga poklicanemu dečku, da se izšola za duhovnika-misijonarja.

V ta namen bo služila naša Baragova dijaška ustanova. Obresti od pettisoč dolarjev zadostujejo za šolanje enega leta.

Frančiškani v Lemontu smo letos izgubili enega najbolj nadebudnih mladih duhovnikov, p. Bonaventuro. Njegov nečak John želi biti njegov naslednik pri nas. Toda ubog je in dolga pot šolanja je še pred njim. Ali ne bo naš Baraga vesel, če bo ta pridni študent postal duhovnik s pomočjo samih njegovih častivcev?

Kar se bo naredilo dne 6. julija, bo šlo za to Baragovo dijaško ustanovo kot prvi prispevek. V prihodnji številki bomo svoto objavili.

ŽELIMO PA IN HOČEMO, DA BO DO KONCA LETOŠNJEGA BARAGOVEGA LETA SVOTA 5000 DOLARJEV DOSEŽENA.

Zato takoj sedaj apeliramo na vse, ki bi radi prišli 6. julija v Lemont, pa vam to ni mogoče, da pošljete svoj prispevek za Baragovo dijaško ustanovo. Že naprej Bog plačaj!

Enako prosimo vse prijatelje, da nam pomagata postaviti Baragi ta najlepši spomenik. Imena vseh darovavcev bo vsak mesec objavljala "Ave Maria". Pridite torej, da proslavimo velikega moža!

OO. FRANČIŠKANI PRI MARIJI POMAGAJ.

Indijanski misijonar škof Baraga —
proti koncu svojega življenja.

Iz Rezekove knjige.